

SELOSTUS TALONPOIKAISLIIKKEEN TUTKIMUKSESTA HUNANIN MAAKUNNASSA

(Maaliskuu 1927)

Tämä kirjoitus on vastaus niihin moitteisiin ja hyökkäilyihin, joita puolueen keskuudessa ja sen ulkopuolella tehtiin talonpoikaiston vallankumoustaistelua vastaan.

Vastatakseen näihin moitteisiin ja hyökkäyksiin Mao Tse-tung kävi Hunanin maakunnassa, suoritti siellä tutkimuksia kolmenkymmenen kahden päivän ajan ja kirjoitti sitten tämän selostuksen. Siihen aikaan puolueen riveissä esiintyneet, Tšen Tu-hsiun johtamat oikeisto-oppotunistit eivät halunneet hyväksyä Mao Tse-tungin kantaa ja pitivät sitkeästi kiinni virheellisistä katsomuksistaan. Heidän päävirheensä oli siinä, että he kuomintangilaisen taantumusaallon säikähdyttämänä eivät uskaltaneet tukea jo alkaneita ja alkamassa olleita talonpoikaiston esiintymisiä sen suuressa vallankumouksellisessa taistelussa. Kuomintangin mieliksi he pitivät parempana torjua luotaan päälliittolaisen, talonpoikaiston, ja saattoivat siten työväenluokan ja kommunistisen puolueen eristettyyn asemaan. Kun kuomintang uskalsi kesällä 1927 lähteä petoksen tielle, aloittaa »puolueen puhdistuksen» ja sodan kansaa vastaan, niin se johtui ennen kaikkea siitä, että sen onnistui käyttää hyväkseen juuri tätä kommunistisen puolueen heikkoa kohtaa.

Talonpoikaiskysymyksen vakavuus

Käydessäni äskettäin Hunanin maakunnassa¹ tutkin siellä tilannetta viidessä piirikunnassa — Siangtanissa, Siangsiangissa, Hengšanissa, Lilingissa ja Tšangšassa. 32 päivän kuluessa, tammikuun 4 päivästä helmikuun 5 päivään, keräilin kylissä ja piirikuntakeskuksissa suuren elämäkokemuksen omaavia talonpoikia ja talonpoikaissiikkeen työntekijöitä keskusteluihin, kuunnellen tarkasti heidän antamia tietoja; sain tällä tavoin runsaasti aineistoa. Monet talonpoikaissiikkeestä täällä saamani tiedot olivat täydellinen vastakohta sille, mitä olin kuullut šensiltä * Hankoussa ja Tšangšassa. Näin ja kuulin paljon ihmeellistä, sellaista mitä en ollut aikaisemmin joutunut näkemään enkä kuulemaan. Luulen, että samanlaisia ilmiöitä on havaittavissa hyvin monin paikoin.

Meidän on mahdollisimman pian tehtävä loppu kaikenlaisista talonpoikaissiikettä vastaan suunnatuista puheista, korjattava mahdollisimman pian kaikki vallankumouksellisten viranomaisten tämän liikkeen suhteen tekemät virheet. Vain sillä tavoin voidaan edistää vallankumouksen jatkuvaa eteenpäinmenoa. Talonpoikaissiikkeen nousulla on nykytilanteessa mitä suurin merkitys. Hyvin pienen ajan kuluessa nousevat sadat miljoonat talonpojat kaikissa keski-, etelä- ja pohjois-Kiinan

* Šenši — Feodaaliajan Kiinassa muodostunut omalaatuinen sääty. Šenši (sananomukaisesti »virkamiehen vyötä kantavat miehet»), »nimekkäät miehet» on se osa maalaispohattoja, joilla useinkin oli erikoisissa valtiontutkinnoissa saatuja »oppiarvoja» ja jotka virka-paikkoja hallussaan pitäen muodostivat vanhan kiinalaisen kylän hallitsevan huippukerroksen.

Šenši-sääty ei ollut yhtenäinen. Siihen kuului talonpoikien sääli-mättöimpiä riistäjiä — lesenejä (sananomukaisesti »häijyjä šensejä»), kts. alaviitettä edelliseen kirjoitukseen), lesenien ja piiri-kuntaviranomaisten ympärille ryhmittyneitä keskisuuria tilanomistajia ja pohattoja sekä pieniä tai köyhtyneitä tilanomistajia ja Kiinan vanhaa sivistyneistöä. Šenši-nimitys käännettiin aikaisemmin englanniksi sanalla »gentry».

maakunnissa. He nousevat rajusti ja vastustamattomasti kuin hirmumyrsky, eikä mikään voima voi heitä pidättää. He rikovat kaikki kahleensa ja pyrkivät vapauteen. He kaivavat hautaa kaikenlaisille imperialisteille, militaristeille, virkaheroille, yleisten varojen kavaltajille ja lahjustenottajille, tuhaoil- le ja leseneille. He ottavat selvän kaikista vallankumoukselli- sista puolueista ja ryhmistä, kaikista vallankumousmiehistä joko hyväksyäkseen tai hyljätäkseen heidät.

Onko asetettava heidän edelleen, heitä johtamaan? Onko jäätävä heidän taakseen huitomaan tyhjää ja arvostelemaan heitä? Vai onko noustava heidän tielleen taistelemaan heitä vastaan?

Jokaisen kiinalaisen on valittava jokin näistä kolmesta ties- tä, mutta tapahtumien kulku pakottaa jokaista kiirehtimään valintaa.

He järjestäytyvät

Talonpoikaisliikkeen kehitys Hunanissa, jos puhutaan maa- kunnan keski- ja eteläosan piirikunnista, missä se on jo pääs- syt vauhtiin, voidaan pääpiirteittäin jakaa kahteen vaiheeseen. Ensimmäinen vaihe, viime vuoden tammikuusta syyskuuhun, oli järjestäytymisvaihe. Tämä vaihe jakaantuu illegaaliseen kauteen, tammikuusta kesäkuuhun, ja heinäkuusta syyskuuhun kestäneeseen julkisen toiminnan kauteen, jolloin vallankumous- armeija karkotti kenraali Tšao Heng-tin². Talonpoikaisliitois- sa oli siihen aikaan kaikkiaan 300.000—400.000 jäsentä, ja nii- den välittömästi johtama joukko oli toista miljoonaa ihmistä. Taistelu maaseudulla ei ollut vielä alkanut, ja tästä johtui, että talonpoikaisliitot eivät vielä joutuneet erilaisten yhteis- kuntakerrosten arvostelun kohteeksi. Kun talonpoikaisliitto- jen jäsenet auttoivat Pohjoiseen sotaretkeen osallistunutta ar-

meijaa, toimien oppaina, tiedustelijoina ja kantajina, niin armeijan upseerit useinkin lausuvat heistä kiittäviä sanoja.

Viime vuoden lokakuun ja tämän vuoden tammikuun välinen aika käsittää talonpoikaisliikkeen toisen vaiheen, vallankumouksellisen toiminnan vaiheen. Talonpoikaisliittojen jäsenmäärä nousi nopeasti 2 miljoonaan ja niiden välittömästi johtamien joukkojen lukumäärä 10 miljoonaan henkeen. Kun talonpoikaisliittoihin ilmoittauduttaessa merkittiin luetteloihin useimmissa tapauksissa vain yksi henkilö perheestä, niin jäsenmäärän ollessa 2 miljoonaa liittojen piiriin kuuluva joukko oli yhteensä kymmenisen miljoonaa. Liittoihin yhtyi lähes puolet kaikista Hunanin maakunnan talonpojista, ja sellaisissa piirikunnissa kuin Siangtan, Siangsiang, Liujiang, Tšangša, Liling, Ningsiang, Pingkiang, Siangjin, Hengšan, Hengjang, Leijang, Tšensiang ja Anhua melkein kaikki talonpojat liittyivät talonpoikaisliittoihin ja ovat niiden johdettavina. Muodostettuaan laajan järjestöverkoston talonpojat ryhtyivät toimintaan, ja 4 kuukauden kuluessa on Hunanissa päässyt vauhtiin maaseudulla ennennäkemättömän laaja vallankumousliike.

Tuhaon ja lesenin kukistaminen, kaiken vallan siirtyminen talonpoikaisliitoille

Talonpoikien isku suuntautui ensi sijassa tuhaoita ja lesenejä vastaan, ilkeävaltaa harjoittaneita tilanherroja vastaan ja sen ohella se kohdistui myös kaikenlaiseen patriarkalliseen ideologiaan ja patriarkalliseen järjestykseen, yhteisiä varoja kavaltaneisiin ja lahjuksia ottaneisiin virkamiehiin kaupungeissa sekä huonoihin tottumuksiin maaseudulla. Tämä isku oli väkevä kuin hirmumyrsky, jonka edessä kaiken oli joko taivuttava tai tuhouduttava. Siinä menivät pirstoiksi feodaalitalanherrojen tuhatvuotiset etuoikeudet. Heidän entinen arvovaltansa ja mah-

tavuutensa muuttui tomuksi. Tilanherrojen vallan kukistuttua tuli talonpoikaisliitoista ainoita vallan elimiä. Ne toteuttivat tunnuksen: »Kaikki valta talonpoikaisliitoille!» Nyt vedotaan talonpoikaisliittoihin sellaisissakin pikkuasioissa kuin miehen ja vaimon keskinäisissä riidoissa. Ainoatakaan asiaa ei ratkaista ilman talonpoikaisliiton edustajia. Talonpoikaisliitot hallitsevat maaseudulla kirjaimellisesti kaikkea, siellä tehdään niinkuin käsketään. Ja sivullistenkin on myönnettävä, että liitot ovat hyviä, niistä ei voida sanoa pahaa sanaa. Tuhaot, lesenit ja omavaltaiset virkamiehet on jätetty vaille äänioikeutta, kukaan heistä ei uskalla änähtääkään. Suurimmat tuhaot ja lesenit livistivät talonpoikaisliittoja peläten Šanghaihin, vähemmän suuret Hankouhun, pienehköt Tšangšaan ja vielä pienemmät piirikuntakeskuksiin, mutta kaikkein pienimmät tämän lajin oliot jäivät kyliin ja antautuivat talonpoikaisliittojen armoille. Pikku-lesen pyytää: »Minä maksan kymmenen juania, kun päästätte liittoon!»

»Kuka sinun saastaisia rahojasi tarvitsee!» — vastaavat hänelle talonpojat.

Monet keskisuuret ja pienet tilanomistajat, rikkaat ja keski-varakkaat talonpojat, jotka aikaisemmin olivat esiintyneet talonpoikaisliittoja vastaan, olisivat nyt onnellisia päästessään liittoon. Tapasin usein eri paikkakunnilla sellaisia ihmisiä, ja he esittivät minulle pyynnön: »Pyydämme teitä maakuntakeskuksen valtuutettuna takaamaan meitä».

Tsing-suvun hallituskaudella * laadittiin väenlaskussa kaksi luetteloa, perusluettelo ja erikoisluettelo. Luotettavat ihmiset merkittiin perusluetteloon, rosvot ja kaikenlaiset epäilyttävät ainekset erikoisluetteloon. Noiden aikojen esimerkin mukaan talonpojat joillakin paikkakunnilla pelottelevat aikaisempia ta-

* Tsingin (mantšurialainen) suku hallitsi Kiinaa vuodesta 1644 vuoteen 1911.

lonpoikaisliittojen vastustajia: »Heidät merkitään erikoisluetteloon!»

Ne jotka pelkäävät joutuvansa »erikoisluetteloon», pyrkivät kaikin keinoin pääsemään talonpoikaisliittoon ja rauhoittuvat vasta sitten, kun heidät on merkitty liiton jäsenluetteloon. Usein talonpoikaisliitot kuitenkin torjuvat jyrkästi heidän anomuksensa ja he elävät alituisessa pelossa. Jäädessään talonpoikaisliittojen ovien ulkopuolelle he tuntevat olevansa kodittomia erakkoja. Kylissä heitä on tämän perusteella nimitetty »harhaileviksi sieluiksi». Sanalla sanoen: ne samat talonpoikaisliitot, joihin monet vielä neljä kuukautta sitten suhtautuivat ylenkatseellisesti, saavat nyt osakseen mitä suurinta arvontoa. Kaikki jotka aikaisemmin kumarsivat syvään šenšien vallan edessä, kumartavat nyt talonpoikien valtaa. Ei ole ainoatakaan, joka ei myöntäisi, että viime vuoden lokakuusta on tullut kahden maailman rajapyykki.

»Hyvin kurjaa» ja »oikein hyvää»

Talonpoikaiskapinat maaseudulla pilasivat šenšien makean unen. Heti kun tiedot maaseudulta kiirivät kaupunkiin, alkoi kaupunkilais-šenšien keskuudessa hämminki. Tšangšaan saapuessani kohtasin erilaisia ihmisiä ja sain kuulla monenlaista järkeilyä. Yhteiskunnan keski- ja huippukerrostien edustajat sekä oikeisto-kuomintangilaiset luonnehtivat tilannetta yhteen ääneen sanoilla: »Hyvin kurjaa!» Näiden »hyvin kurjasta» tilanteesta puhuvien kaupunkilaisten luoman ilmapiirin vaikutuksesta monet vallankumouksellisestikin ajattelevat ihmiset ummistivat silmänsä ja maaseudun tilannetta ajatellessaan menettivät rohkeutensa eivätkä katsoneet voivansa kieltää tilanteen »kurjuutta». Jopa hyvin edistyksellisetkin ihmiset päätyivät väittämään: »Vallankumouksen aikana tuollainen on

kiertämätöntä, vaikka se onkin kurjaa». Yleensä puhuen, kukaan ei katsonut mahdolliseksi kokonaan kieltää tuota »kurjuutta».

Todellisuudessa on kysymys kuitenkin siitä että, kuten jo edellä sanottiin, laajat talonpoikaisjoukot ovat nousseet täyttämään historiallista tehtäväänsä. Maaseudun kansanvaltaiset voimat ovat nousseet kukistaakseen sen feodaaliset voimat. Feodaalis-patriarkalliset tuhaot ja lesenit sekä ilkeävaltaa harjoittavat virkamiehet ovat vuosituhansia kestäneen itsevaltiuden perusta, imperialistien, militaristien sekä yleisiä varoja rosvoavien ja lahjuksia ottavien virkamiesten tuki. Näiden feodaalisten voimien kukistaminen onkin kansallisen vallankumouksen todellinen tarkoitus. Sun Jat-sen antoi neljäkymmenen vuoden kuluessa kaikki voimansa kansalliselle vallankumoukselle, mutta sen mihin hän pyrki ja mitä hän ei voinut viedä päätökseen, talonpojat toteuttivat muutamassa kuukaudessa. Se on verraton urotyö, jota aikaisemmin ei ollut voitu suorittaa neljässä kymmenessä vuodessa eikä vuosituhansissakaan. Se on oikein hyvä. Eikä siinä ole mitään »kurjaa», eikä lainkaan »hyvin kurjaa».

Aivan ilmeistä on, että tuo »hyvin kurjaa» on sellaisten ihmisten arviota, jotka taistelevat päänsä pystyyn nostaneita talonpoikia vastaan tilanherrojen etujen puolesta. Ilmeistä on, että se on vanhaa feodaalista järjestystä säilyttämään ja uuden kansanvaltaisen järjestelmän voimaansaattamista estämään pyrkivän tilanherraluokan arviota; se on aivan selvää vastavallankumouksellista arviota. Ei yhdenkään vallankumouksellisen toverin pidä toistella tuota lorua. Jos teillä on vakiintuneet vallankumoukselliset mielipiteet ja jos joudutte sen lisäksi vaikkapa vain kerrankin käymään maalaiskylässä ja näkemään mitä siellä tapahtuu, niin teidän täytyy tietenkin kokea tavatonta iloa: orjuutettujen talonpoikien monimiljoonainen joukko selvittelee siellä välejäan pahimpien vihollis-

tensa, verenimijäin kanssa. Talonpojat toimivat täysin oikein, he menettelevät oikein hyvin. »Oikein hyvä» — sellainen on talonpoikien ja muiden vallankumouksen kannattajien arvio. Kaikkien vallankumouksellisten tovereiden on ymmärrettävä, että kansallinen vallankumous vaatii suurta mullistusta maaseudulla. Tätä mullistusta ei suoritettu Sinhain vallankumouksen³ aikana, ja siitä syystä se kärsi tappion. Nyt sellainen mullistus on käynnissä ja se on tärkeä tekijä, välttämätön vallankumouksen menestykselliselle loppuunviemiselle. Kaikkien vallankumouksellisten tovereiden on tuettava tätä mullistusta, muussa tapauksessa he joutuvat vastavallankumouksen leiriin.

Niin sanottujen »äärimmäisyyksien» ongelma

Jotkut sanovat: »Talonpoikaisliittoja on perustettava, mutta nyt ne taitavat mennä liian pitkälle». Niin tuumivat »keskitien» kannattajat. Mitä sitten todellisuudessa tapahtuu? Talonpojat toimivat tosiaankin kylissä aikalailta »kursailematta». Korkeimmaksi vallaksi tultuaan talonpoikaisliitot eivät anna tilanherrojen avata suutaankaan; ne ovat muuttaneet tilanherrojen taannoisen arvovallan tomuksi — aivan kuin olisivat kaataneet tilanherran maahan ja lisäksi vielä survoisivat häntä jalallaan. Uhaten merkitä tuhaot ja lesenit »erikoisluetteloon» talonpojat määräävät heille sakkoja ja veroja, eivät anna heidän käyttää kantotuoleja. Talonpoikaisliittoja vastaan esiintyvien tuhaoiden ja lesenien taloihin tunkeutuu väkijoukkoja: tapetaan sikoja, otetaan viljaa. Joskus talonpojat tulevat tuhaon ja lesenin luo ja heittäytyvät pitkäkseen heidän tyttäriensä ja miniöittensä huolellisesti koristettuihin vuoteisiin. Monasti he ottavat tuhaon ja lesenin kiinni, panevat heidän päähänsä korkeat myssyt ja taluttavat pitkin kyliä. Talonpojat tekevät mitä tahtovat ja sanovat: »Nyt sinä saat tuntea meidät, lesen!» Kaikki on nyt

kääntynyt ylösalaisin. Maaseudulla syntyy terrorin ilmapiiri. Tämä onkin sitä mitä jotkut nimittävät »äärimmäisyyksiksi», »ylilyönneiksi» ja ilkivaltaisuuksiksi».

Päältä katsoen heidän järkeilynsä näyttävät mielekkäiltä, mutta todellisuudessa ovat nekin virheellisiä.

Ensiksikin ovat tuhaot, lesenit ja ilkivaltaa harjoittaneet virkamiehet itse saattaneet talonpojat noin menettelemään. Talonpojat ovat nousseet päättävään vastarintaan vain sen vuoksi, että tuhaot, lesenit ja ilkivaltaiset virkamiehet ovat ikimuis-toisista ajoista hallinneet maaseudulla ja piinanneet talonpoikia väkivaltaan turvautuen. Talonpoikien esiintymiset saavat päättävimmän luonteen ja levottomuudet pääsevät voimakaimpaan vauhtiin juuri siellä, missä tuhaot, lesenit ja ilkivaltaiset virkamiehet olivat esiintyneet julmimmin. Talonpojan silmä ei erehdy. Talonpojat ovat erittäin hyvin selvillä siitä, kuka on vahingollinen, kuka ei, kuka on ollut erikoisen julma, kuka hiukan lempeämpi, ketä on rangaistava ankarasti, ketä lievemmin. Harvoin sattuu niin, että rangaistus ei olisi syyllisyyden mukaista.

Toiseksi. Vallankumous ei ole juhlapäivällistä eikä kirjallistaiteellista luomistyötä, ei piirtelemistä eikä koroimpelua. Se ei voi tapahtua niin tyylikkäästi, levollisesti ja hienovaraisesti, niin arvokkaasti ja kohteliaasti. Vallankumous on väkivaltainen tapahtuma, sellaisen luokan säälimätöntä toimintaa, joka on kukistamassa toisen luokan valtaa. Vallankumous maaseudulla on talonpoikaiston suorittamaa feodaali-tilanherrojen vallan kaatamista. Talonpoikaisto ei pysty ilman äärimmäisiä ponnistuksia kukistamaan vuosituhansien varrella sitkeästi juurtunut tilanherrojen valtaa. Vain väkevä kumouksellinen innostus pystyy saamaan maaseudulla talonpoikien miljoonajoukot liikkeelle ja synnyttämään nuo suuret voimaponnistukset. »Äärimmäisyydet», joista edellä oli puhe, syntyvät talonpoikien voimainponnistuksista, jotka voimakas kumouksellinen in-

nostus maaseudulla aiheuttaa. Talonpoikaisliikkeen toisella kaudella (vallankumouksellisen toiminnan kaudella) ne ovat aivan välttämättömiä. Tällä kaudella on pystytettävä talonpoikien rajoittamaton valta, ei ole sallittava vihamielisiä hyökkäilyjä talonpoikaisliittoja vastaan, on täydellisesti kumottava šensien valta, itse šensit kaadettava maahan ja vielä survottava jalallakin. Toisella kaudella on kaikilla »äärimmäisyyksillä» vallankumouksellinen merkitys. Yksinkertaisesti puhuen, jokaisessa kylässä tarvitaan lyhytaikaista terrorin kautta. Päinvastaisessa tapauksessa on aivan mahdotonta tukahduttaa maaseudun vastavallankumouksellisten ainesten toimintaa, kukistaa šensien valtaa. Jotta voisi oikaista, on vääristettävä; ellei vääristä, ei oikaisemisestakaan tule mitään ⁴.

Vaikka »äärimmäisyyksiä» arvostelevien henkilöiden mieliteet näennäisesti eroavatkin ensimmäisen ryhmän mielipiteistä, niin itse asiassa ne ovat lähtöisin samasta katsantokannasta: se on samaa etuoikeutettujen luokkien etuja valvovaa tilanherrateoriaa. Tätä teoriaa, joka haittaa talonpoikaisliikkeen nousua ja lopulta vahingoittaa vallankumousta, on meidän päättävästi vastustettava.

Niin sanottu »irtolaisten liike»

Oikeisto-kuomintangilaiset sanovat: »Talonpoikaisliike on irtolaisten liikettä, laiskureiden liikettä». Tšangšassa on tällainen juttelu käynnissä laajassa mitassa. Kylissä sain kuulla šensien sanovan: »Talonpoikaisliittoja voidaan perustaa, mutta niissä nyt työskentelevät ihmiset eivät kelpaa, ihmisiä on muutettava!» Tällaiset puheet eivät eroa mitenkään oikeisto-kuomintangilaisten hyökkäilystä: kaikessa on kysymys siitä, että talonpoikaisliikettä saa kyllä järjestää (kun se on jo alkanut, ei kukaan uskalla sanoa, että sitä ei saisi järjestää), mutta

talonpoikaisliikettä nykyisin johtavat henkilöt eivät kelpaa. Šenšit suhtautuvat vihamielisesti varsinkin talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen työntekijöihin, nimittäen heitä kaikkia »irtolaisiksi». Niin, kaikki ne, joita šenšit ennen halveksivat, joita poljettiin lokaan, joilla ei ollut paikkaa yhteiskunnassa, ei ollut oikeutta sanoa sanaakaan, ovat nyt yhtäkkiä nostaneet päänsä — eikä siinä kaikki, vaan ovat ottaneet vallan käsiinsä. Kuntien talonpoikaisliitoissa (perusjärjestöissä) he ovat tilanteen herroja. Liitot ovat heidän käsissään tulleet pelottavaksi voimaksi. He ovat nostaneet työn kovettamat kätensä šenšien päitten yli. He sitovat šenšejä köysiin, panevat näiden päähän korkeita myssyjä ja taluttavat heitä ympäri kuntaa (Siangtanissa ja Siangsiangissa sitä sanotaan »kylillä kuljettamiseksi», Lilingissä taas »pellonpientareilla kuljettamiseksi»). Talonpoikien esittämät äänekkäät ja säälimättömät syytökset kantautuvat joka päivä šenšien korviin. Talonpojat määräävät kaikesta. Ennen he olivat kaikkien alapuolella, nyt he ovat nousseet kaikkien yläpuolelle. Tämänvuoksi sanotaankin, että kaikki on kääntynyt ylösalaisin.

Vallankumouksellinen etujoukko

Vastakkaiset arviot jostakin ilmiöstä tai ihmisestä johtuvat niiden suhteen omaksutuista vastakkaisista katsomuksista. Esimerkkeinä tästä ovat sellaiset arviot kuin »hyvin kurjaa» ja »oikein hyvää», »irtolaiset» ja »vallankumouksellinen etujoukko».

Edellä puhuttiin jo siitä, että talonpojat suorittivat vallankumouksellisen teon, jonka toteuttaminen ei ollut onnistunut monen pitkän vuoden kuluessa, että talonpojat tekivät tärkeän työn kansallisen vallankumouksen toteuttamisessa. Mutta osallistuiiko koko talonpoikaisto tähän suureen vallankumoukselli-

seen tekoon, tähän tärkeään vallankumoukselliseen työhön? Ei. Talonpojat jakautuvat varakkaisiin, keskitalonpoikiin ja köyhiin talonpoikiin. Nämä kolme ryhmää, jotka asemansa puolesta eroavat toisistaan, suhtautuvat eri tavoin vallankumoukseen. Ensimmäisellä kaudella tulivat varakkaat talonpojat, jotka olivat kuulleet, että Pohjoisen sotaretken armeija oli muka kärsinyt musertavan tappion Kiangsissa, että Tšiang Kai-šek oli muka haavoittunut jalkaan ⁵ ja lentänyt takaisin Kuantungin maakuntaan ⁶ ja että Vu Pei-fu ⁷ oli muka uudelleen vallannut Jotšoun kaupungin, siihen johtopäätökseen, että talonpoikaisliitot eivät varmastikaan voi kauan pitää puoliaan ja että myöskään kolmesta kansan periaatteesta ³ ei tule mitään, sillä mitään sellaista ei ole koskaan ollutkaan. Ja kun talonpoikaisliittojen työntekijät (joista useimmat olivat niin sanottuja »irtolaisia») tulivat liiton jäsenluettelo mukanaan varakkaan talonpojan luokse ja sanoivat hänelle: »Kehoitamme teitä liittymään talonpoikaisliittoon», niin mitä tuo varakas talonpoika tähän vastasi? »Talonpoikaisliittoonko? Minä olen asunut täällä kymmeniä vuosia, olen vuosikymmeniä viljellyt maatani enkä ole nähnyt minkäänlaisia talonpoikaisliittoja, ja kuitenkin saan elatukseni. Neuvoisin teitä pysymään erossa tuollaisista puuhista.» Näin vastasivat jonkin verran suvaitsevaiset varakkaat talonpojat. Mutta vihamieliset talolliset sanoivat: »Vai vielä tässä talonpoikaisliitto? Niiden liitto, joiden päitä ruvetaan katkomaan! Älkää johtako ihmisiä turmioon!»

Mutta kumma kyllä, talonpoikaisliitot ovat pysyneet pysytyssä vielä monia kuukausia, uskaltavatpa esiintyä šenšejä vastaan. Talonpoikaisliitot vangitsevat paikallisia šenšejä, jotka kieltäytyvät luovuttamasta oopiumi-piippujaan, ja taluttavat heitä ihmisten huviksi pitkin kyliä. Piirikuntakeskuksissa teloitettiinkin suuria šenšejä, kuten esimerkiksi šenši Jen Jung-tšiu Siangtanissa ja Jang Tšilz-tse Ningsiangissa. Jokaisessa kunnassa lähti kymmenisen tuhatta talonpoikaa lippuineen,

korennot ja kuokat käsissään, järjestynein rivein, keskeytymättömänä ja äänekkäänä virtana joukkomielenosoituksiin Lokakuun vallankumouksen vuosipäivänä, se osallistui englantilaisvastaisiin joukkokokouksiin ja Pohjoisen sotaretken menestyksen johdosta vietettyihin juhliin. Vasta silloin tulivat varakkaat talonpojat levottomiksi. Pohjoisen sotaretken menestysten johdosta järjestetyissä juhlissa he saivat kuulla, että Kiukiang on vallattu, Tšiang Kai-šek ei olekaan haavoittunut ja että Vu Pei-fu on vihdoin tullut lyödyksi. Sitäpaitsi he näkivät punaiselle ja vihreälle paperille selvästi kirjoitettuja tunnuslauseita: »Kolme kansan periaatetta vansui!», »Talonpoikaisliitot vansui!», »Talonpojat vansui!» jne. Silloin varakkaat talonpojat tulivat hirveän levottomiksi: »Talonpojatko vansui? Joko nekin nyt ovat vansui?» *

Talonpoikaisliitot tunsivat olevansa aseman herroja. Talonpoikaisliittojen työntekijät alkoivat selittää varakkaille talonpojille: »Me merkitsemme teidät erikoisluetteloon» tai »Kun vielä kuukausi kuluu, niin saatte maksaa liittymismaksua 10 juania.» Vasta silloin varakkaat talonpojat alkoivat vähitellen liittyä talonpoikaisliittoihin⁹, eräät heistä maksoivat liittymismaksua puoli juania, vieläpä koko juaninkin (vaikka olisi tarvinnut ainoastaan 100 vonia), toiset taas pyrkivät tuttaviansa välityksellä saamaan luvan liittyä jäseniksi. On kyllä paljon kovakalloisia varakkaita talonpoikia, jotka eivät vielääkään ole liittyneet liittoon. Suurin osa liittoon tulleista varakkaista talonpojista pelkää tulevansa otetuksi armeijaan ja lähettää senvuoksi perheistään 60—70 vuoden vanhoja ukkoja liiton jäseniksi. Liiton jäseniksi päästyään varakkaat talonpojat ei-

* »Vansui» merkitsee sananmukaisesti »10 tuhatta vuotta». Sitä käytetään eläköön-huutona. Samaa sanaa käytettiin aikaisemmin keisaria puhuteltaessa, jolloin se merkitsi »teidän majesteettinne». Tästä sanaleikki: »Talonpojatko vansui?», ts. »onko talonpojista jo tullut keisareita?»

vät osoita halua osallistua sen työhön ja pysyttelevät aina passiivisina.

Entä keskitalonpojat? He epäröivät, ollen sitä mieltä, että vallankumous ei tuota heille erityistä hyötyä. Heillä on aina kattiloissaan riisiä, eikä kukaan koputtele öisin heidän ovilleen velkaansa takaisin vaatiin. Hekin miettivät, onko aikaisemmin ollut mitään tällaista, ja ollessaan yksinään he arvailevat kulmakarvojaan rypistäen: »Mutta kestääkö tuo talonpoikaisliitto todellakin? Tuleeko noista kolmesta kansan periaatteesta mitään tolkkua?» »Tuskinpa!» he pääättelevät. Ollen sitä mieltä, että kaikki riippuu taivaan tahdosta, he ajattelevat: »Noita talonpoikaisliittoja perustetaan... mutta ken tietää, onko se taivaalle otollista?» Ensimmäisellä kaudella, kun talonpoikaisliittojen työntekijät tulivat luetteloineen keskitalonpoikien luo sanoen: »Kehoitamme teitä liittymään talonpoikaisliittoon», nämä vastasivat: »Älkää pitäkö kiirettä!» Talonpoikaisliittoihin he alkoivat liittyä vasta toisella kaudella, jolloin liitoista oli jo tullut suuri voima. Liitoissa he käyttäytyivät paremmin kuin varakkaat talonpojat, mutta eivät toistaiseksi ole kovin aktiivisia ja vilkuilevat vielä ympärilleen. Talonpoikaisliittojen on välttämättä taisteltava keskitalonpoikien mukaanvetämiseksi ja tehostettava selostustyötä heidän keskuudessaan.

Päävoimana maaseudulla käytävässä ankarassa ja sitkeässä taistelussa ovat köyhät talonpojat. Sekä illegaalisen kauden kestäessä että julkisen toiminnan kaudella he ovat käyneet aktiivista taistelua. He kulkevat halukkaimmin puolueen mukana. He ovat tuhaoiden ja leskien katkeria vihollisia ja vähääkään horjumatta rynnäköivät näiden leiriä. He sanovat varakkaille talonpojille: »Me olemme jo aikoja sitten liittyneet talonpoikaisliittoon, mitä te vielä viivyttellette?» Ja saavat pilkallisen vastauksen: »Mikäs teidän on liittyessä talonpoikaisliittoon! Eihän teillä ole pääanne päällä yhtään kattotiiliä eikä jalkojenne alla edes sen vertaa maata, että voisi neulan pis-

tää!» Ja todellakin, köyhillä talonpojilla ei ole mitään menetettävänä. Monilla heistä ei todellakaan ole kattotiilen palastakaan päänsä päällä eikä jalkojensa alla sen vertaa maata, että voisi neulan pistää. Miksipä he eivät liittyisi talonpoikaisliittoihin?

Tutkimuksessa saatujen tietojen mukaan köyhät talonpojat muodostavat Tšangšan piirikunnassa 70 % maalaisväestöstä, keskitalonpojat 20 %, tilanherrat ja varakkaat talonpojat 10 %. Köyhät talonpojat, jotka muodostavat 70 %, jakautuvat kahteen ryhmään — kurjalistoon¹⁰ ja köyhälistöön¹¹. Kurjalisto, johon kuuluu 20 % kylien asukkaita on väkeä, jolla ei ole minkäänlaista tointa, ei maata, ei rahaa eikä minkäänlaisia toimeentulovälineitä ja jonka on pakko mennä sotaväkeen, lähteä muualle ansiotöitä etsimään tahi sortua poljettavaksi. Köyhälistöön, joka muodostaa 50 % kylien väestöstä, kuuluvat käsityöläiset, vuokraviljelijät (paitsi rikkaita vuokraviljelijöitä) ja puolivuokraviljelijät. Heillä on työtä vain osaksi; toisin sanoen, heillä on vähän maata tai vähän varoja, mutta heidän työnsä tuotto ei riitä heidän elatukseensa: he viettävät koko vuoden raskaiden huolien painamina. Valtavan suuri köyhälistön joukko, joka käsittää 70 % maaseudun väestöstä, on talonpoikaisliittojen ydinjoukko, etujoukko feodaalisten voimien kukistamista tarkoittavassa taistelussa ja kunniakas tienraivaaja siinä suuressa vallankumouksellisessa työssä, joka oli monina vuosina jäänyt suorittamatta. Ilman köyhälistöä («irtolaisia», kuten šensit heitä nimittävät) ei vallankumous olisi maaseudulla milloinkaan päässyt nykyiseen vauhtiin; ilman sitä olisi ollut mahdotonta kukistaa tuhaota ja leseniä ja suorittaa demokraattista vallankumousta. Maalaisköyhälistö, kaikkein vallankumouksellisin aines, tuli johtavaan asemaan talonpoikaisliitoissa. Ensimmäisellä ja toisella kaudella kuuluivat miltei kaikki talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen puheenjohtajat ja johtokuntien jäsenet köyhiin talonpoikiin (Hengšanin

piirikunnassa on 50 % kuntien talonpoikaisliittojen työntekijöistä kurjalistoa, 40 % köyhälistöä ja 10 % puutteessa elävää sivistyneistöä). Sellainen köyhälistön johtava osuus talonpoikaisliitossa on aivan välttämätön. Ilman talonpoikaisköyhälistöä ei olisi vallankumoustakaan. Ellei tunnusteta köyhälistöä, ei tunnusteta vallankumousta, jos köyhälistöä lyödään, lyödään vallankumousta.

Köyhälistön toteuttama yleinen vallankumouksellinen suuntaus on ollut epäilemättä oikea. Se on järkyttänyt tuhaon ja lesenin arvovaltaa, kaatanut maahan suuret sekä pienet tuhaot ja lesenit ja survonut heitä jalallaan. Useat sen niin sanotut »äärimmäisyydet» vallankumouksellisen toiminnan kestäessä olivat itse asiassa suoranaista vallankumouksellista välttämättömyyttä. Eräissä Hunanin maakunnan piirikunnissa ovat piirikuntaviranomaiset, puoluekomiteat¹² ja talonpoikaisliitot tehneet jo monia virheitä; eräät niistä ovat menneet niin pitkälle, että ovat tilanherrojen pyynnöstä lähettäneet sotilaita vangitsemaan talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen työntekijöitä. Hengšanin ja Siangsiangin piirikunnissa on teljetty vankiloihin monia talonpoikaisliiton kuntajärjestöjen puheenjohtajia ja johtokunnan jäseniä. Se on hyvin paha virhe, joka hyödyttää taantumuksellisia. Tullakseen vakuuttuneeksi siitä, että se on virhe, on vain katsottava, millaisen hurmion valtaan paikalliset häijyt tilanherrat tulevat ja kuinka taantumuksellinen ilma-piiri tihenee silloin, kun talonpoikaisliiton puheenjohtaja tai johtokunnan jäsen vangitaan. Meidän on vastustettava vasta-vallankumouksellisia puheita »irtolaisten liikkeestä» ja »laiskureiden liikkeestä» ja varsinkin varottava tekemästä virheitä, jotka auttavat tuhaoita ja lesenejä taistelemaan maalaisköyhälistöä vastaan.

Totta on, että talonpoikaisliitoissa johtoasemissa olleiden köyhien talonpoikien joukossa on ollut ihmisiä, joilla on ollut

vikoja, mutta nyt on suurin osa heistä parantanut tapansa. He vastustavat itse tarmokkaasti uhkapelejä ja hävittävät rosvojoukkioita. Talonpoikaisliittojen vahvistuminen on johtanut uhkapelien lopettamiseen ja rosvoliikkeen häviämiseen. On seutuja, missä »tiellä ei viedä sitä mikä on kadotettu eikä öisin lukita ovia». Hengšanin piirikunnassa suoritetuissa tutkimuksissa saatujen tietojen mukaan on 85 prosentista köyhiä talonpoikia, jotka siellä ovat johtoasemassa, tulleet varsin myönteistä väkeä, pystyviä ja tarmokkaita johtajia, ja vain 15 % heistä ei ole vielä kokonaan vapautunut vanhoista pahoista totumuksista. Viimemainitut on laskettava kuuluviksi vähälukuisten epäterveiden ainesten joukkoon, mutta aivan sopimattontä on nimitellä heitä tuhaoiden ja lesenien perässä summutikassa »irtolaisiksi». On vain yksi tie, jolla kysymys näistä »vähälukuisista epäterveistä aineksista» voidaan ratkaista: talonpoikaisliittojen kurin lujittamisen nimessä on tehtävä joukkotyötä, kasvatettava tuota väkeä, saatava aikaan kuri ja järjestys talonpoikaisliitoissa, mutta ei missään tapauksessa lähetettävä omin päin sotilaita vangitsemaan noita ihmisiä, ei ole horjutettava talonpoikaisköyhälistön arvovaltaa, ei ole valettava vettä tuhaoiden ja lesenien myllyyn. Tähän on kiinnitettävä erityistä huomiota.

Neljätoista suurta saavutusta

Talonpoikaisliittoja moittivat ihmiset sanovat, että nämä liitot ovat tehneet paljon pahaä. Olen jo maininnut, että tuhaota ja leseniä lyödessään talonpojat tekevät vallankumouksellista työtä, eikä siinä ole mitään tuomittavaa. Talonpojat ovat tehneet hyvin paljon, ja jotta voisimme vastata heidän moittijoilleen on meidän tarkoin tutkittava kaikkia heidän tekojaan ja katsottava, mihin nämä teot johtavat. Teen nyt yhteenvetöä

talonpoikien toiminnasta muutamilta viime kuukausilta. Talonpoikaisliittojen johdolla talonpojat ovat hankkineet seuraavat 14 suurta saavutusta.

1. Talonpoikien järjestäytyminen talonpoikaisliittoihin

Tämä on talonpoikien ensimmäinen suuri saavutus. Ensi sijalla tässä suhteessa ovat piirikunnat Siangtan, Siangsiang ja Hengšan, missä miltei kaikki talonpojat ovat järjestyneet ja missä tuskin on »syrjäkulmia», joissa talonpojat eivät olisi vielä nousseet. Toisella sijalla ovat piirikunnat Jijang ja Huašung, missä talonpoikien enemmistö on järjestynyt, mutta on vielä vähäinen määrä järjestymättömiä. Kolmannella sijalla ovat piirikunnat Tšengpu ja Lingling, missä talonpoikien vähemmistö on järjestynyt, mutta enemmistö on vielä järjestymätöntä. Neljännellä sijalla on Juan Tsu-mingin¹³ vallassa oleva seutu Hunanin maakunnan länsiosassa, minne talonpoikaisliittojen agitaatio ei ole vielä päässyt tunkeutumaan ja missä talonpoikaisto monissa piirikunnissa ei ole vielä lainkaan järjestynyt. Yleensä puhuen ovat järjestyneisyydessä kaikkia edellä Hunanin maakunnan keskiosan piirikunnat, joiden keskus on Tšangša, sitten tulevat Hunanin eteläosan piirikunnat; länsiosassa on järjestyminen vasta alkamassa.

Maakunnan talonpoikaisliiton antamien tietojen mukaan viime vuoden marraskuulta Hunanin maakunnan 75 piirikunnasta on 37:ssä perustettu talonpoikaisliittoja, joiden yhteinen jäsenmäärä on 1.367.727 henkeä. Näistä noin miljoona tuli liittoihin viime vuoden lokakuussa ja marraskuussa, talonpoikaisliittojen voiman rajun kasvun kaudella, mutta syyskuuhun mennessä oli järjestyneitä talonpoikia vain 300.000—400.000. Joulukuussa ja tammikuussa oli havaittavissa voimakasta talon-

poikaisliikkeen nousua ja tammikuun loppuun mennessä oli talonpoikaisliittojen jäsenmäärä kohonnut ainakin 2 miljoonaan. Kun jäseneksi liityttäessä kustakin perheestä merkitään jäsenluetteloihin tavallisesti vain yksi henkilö, niin perheen jäsenmäärän ollessa keskimäärin 5 henkeä on liittojen käsittämä joukko noin 10 miljoonaa henkeä. Juuri tämä hämmästyttävä, yhä nopeampi talonpoikaisliittojen kasvu aiheutti, että tuhaot ja lesenit sekä yleisiä varoja rosvoavat ja lahjuksia ottavat virkamiehet joutuivat eristykseen ja yhteiskunta näki ihmeekseen, että vanhan maailman tilalle oli ilmaantunut uusi maailma ja että maaseudulla oli alkanut suuri vallankumous. Se oli talonpoikien ensimmäinen suuri saavutus talonpoikaisliittojen johdolla.

2. Poliittinen isku tilanherroja vastaan

Järjestönsä perustettuaan talonpojat ryhtyivät ensi työkseen järkyttämään tilanherraluokan, varsinkin tuhaoiden ja lesenien poliittista arvovaltaa, ts. kukistamaan tilanherrojen valtaa, joka perustuu heidän yhteiskunnalliseen asemaansa maaseudulla, ja saattamaan voimaan talonpoikien vallan. Se on vakavin ja tärkein taistelumuoto. Sillä on perustava merkitys toisella kaudella, ts. vallankumouksellisen toiminnan kaudella. Ilman tässä taistelussa saavutettua voittoa ei voitto ole mahdollinen myöskään taloudellisessa taistelussa, taistelussa vuokramaksun ja lainankoron alentamisen, maan sekä muiden tuotannonvälineiden saannin jne. puolesta. On aivan ilmeistä, että monissa osissa Hunanin maakuntaa, esim. Siangsiangin, Hengšanin ja Siangtanin piirikunnissa on saatettu voimaan talonpoikien rajoittamaton valta ja tilanherrojen valta on täydellisesti kukistettu. Mutta Lilingin piirikunnassa ja eräissä toisissa piirikunnissa on vielä paikkakuntia (esim. Lilingin pii-

rikunnan länsi- ja eteläosissa), missä tilanherrojen valta näennäisesti väistyy talonpoikien vallan tieltä, mutta todellisuudessa esiintyy peitettynä talonpoikien valtaa vastaan senvuoksi, että poliittinen taistelu ei siellä ole vielä saavuttanut riittävää kärkevyyttä. Ei voida sanoa, että talonpojat olisivat näillä seuduilla jo saavuttaneet poliittisen voiton; täällä on poliittista taistelua käytävä kaksinkertaisella voimalla siihen saakka, kunnes talonpojat kukistavat tilanherrojen vallan lopullisesti.

Menetelmät, joiden avulla talonpojat antavat tilanherroille poliittisia iskuja, ovat yleensä seuraavanlaisia:

Tarkastukset. Paikallisia yleisiä varoja hoitaessaan tuhaot ja lesenit kahmivat niitä useimmiten kaikessa hiljaisuudessa ja sotkivat tilinpidon. Nyt talonpojat panevat toimeen tarkastuksia selvittääkseen välinsä monien tuhaoiden ja lesenien kanssa. Usein paikoin on perustettu tarkastusvaliokuntia vartavasten tuhaoiden ja lesenien saattamiseksi vastuuseen. Tuhaoiden ja lesenien tarvitsee vain nähdä sellainen valiokunta, kun he jo alkavat väristä. Tarkastuskamppailu on päässyt hyvään vauhtiin kaikissa niissä piirikunnissa, joissa talonpoikaisliike on kehittynyt. Sen tarkoituksena ei ole vain puuttuvien rahasummien periminen, vaan ennen kaikkea tuhaoiden ja lesenien rikosten saattaminen yleiseen tietoon heidän poliittisen ja yhteiskunnallisen vaikutuksensa lopettamiseksi.

Sakot. Tarkastukset ovat tuoneet päivänvaloon väärinkäytöksiä, talonpoikien julmaa kohtelua menneisyudessa, myyräntyötä talonpoikaisliittoja vastaan nykyisyydessä, uhkapeliä koskevan kiellon ja oopiumipiippujen luovutusta koskevan määräyksen rikkomisia. Näihin rikoksiin syyllisiksi paljastetuille talonpojat julistavat tuomionsa: tuo tuhao saa sakkoa niin ja niin paljon, tuo lesen niin ja niin paljon. Sakkosummat vaihtelevat kymmenistä tuhansiin juaneihin. Itsestään selvää

on, että talonpoikien sakottamat tuhaot ja lesenit menettävät lopullisesti maineensa kylässä.

Verotus. Ahnaihinkin ja julmiinkin tilanherroihin sovelletaan rahaverotusta. Sillä tavoin kootut rahavarat menevät köyhien avustamiseen, osuuskauppojen ja talonpoikien lainakassojen perustamiseen sekä muihin tarpeisiin. Rahaverotus on myös eräänlainen rangaistus, vaikkakin jonkin verran lievempi kuin sakko. On paljon tilanherroja, jotka ikävyyksiä välttääkseen tuovat vapaaehtoisesti rahat talonpoikaisliitoille.

»Kuulustelut». Mitä tulee henkilöihin, jotka eivät ole kovin raskaasti syyllistyneet talonpoikaisliittojen vahingoittamiseen teoin tai sanoin, niin talonpojat painuvat ryhmissä heidän koiteihinsa ja panevat toimeen kuulusteluja — ei kovin ankarassa muodossa. Tuloksena on, että useimmat tuollaiset henkilöt kirjoittavat »katumuskirjeen», jossa sitoutuvat lopettamaan kaikenlaiset esiintymiset talonpoikaisliittoja vastaan ja niiden arvovallan horjuttamiseen tähtäävän toiminnan.

»Voimanoitukset». Usein järjestetään talonpoikaisliittoihin vihamielisesti suhtautuneiden tuhaoiden ja leseniä taloissa joukkoluontoisia voimanoituksia. Talonpojat saapuvat järjestyneenä joukkona näiden henkilöiden kotiin ja vaativat kestitystä. Näissä tapauksissa ei kaihdeta sikojen teurastamista eikä varastojen penkomista. Makiahon kylässä Siangtanin piirikunnassa 15-tuhantinen väkijoukko selvitti äskettäin sillä tavoin tilinsä 6 lesenin kanssa. Neljän päivän aikana näiltä teurastettiin yli 130 sikaa. Tämäntapaiset mielenosoitukset päättyvät useimmissa tapauksissa vielä sakottamiseen.

»Talutus korkeissa myssyissä». Tätä toimenpidettä sovelletaan kaikkialla hyvin usein. Tuhaon tai lesenin päähän pannaan korkea paperimyssy, johon on kirjoitettu: tuhao Sejase tai lesen Sejase — ja häntä talutetaan nuorasta suuren väkijoukon saattamana. Huomion kiinnittämiseksi tähän kulkueeseen kumautellaan gongeja ja kannetaan lippuja. Sellainen

rangaistus pelottaa tuhaota ja leseniä eniten. Kenen päähän kerran on pantu korkea myssy, hän menettää lopullisesti arvonantonsa, häntä ei enää pidetä ihmisenä. Tämänvuoksi pohatat tavallisesti maksavat mieluummin sakon kuin antavat panna myssyn päähänsä. Erään kunnan talonpoikaisliitto menetteli hyvin älykkäästi. Se pidätti erään lesenin ja selitti tälle, että hänen päähänsä pannaan tänään myssy. Lesen tuli kauhusta mustaksi. Mutta sitten talonpoikaisliitto päättikin olla panematta hänelle myssyä samana päivänä, arvelleen, että jos myssy pannaan hänen päähänsä tänään, niin hän kimpaantuu heti ja lakkaa pelkäämästä rangaistusta; on parempi päästää hänet kotiin ja lykätä rangaistuksen täytäntöönpanoa. Kun tämä lesen näin jäi epätietoiseksi siitä, milloin myssy hänen päähänsä pannaan, ei hän saanut rauhaa päiväksikään ja joutui aivan ymmälle.

Pidätys piirikuntien vankiloihin. Tämä rangaistus on vieläkin raskaampi kuin myssyn päähän paneminen. Pidätetyt tuhaot ja lesenit lähetetään piirikuntahallintojen vankiloihin ja piirikuntapäälliköt velvoitetaan ottamaan heidät vartioitaviksi ja rangaistaviksi. Nyt on vankiloihin pidätyksen laita toisin kuin ennen: ennen šenšit lähettivät vankilaan talonpoikia, nyt talonpojat lähettävät sinne šenšejä.

Karkotus. Törkeitä rikoksia tehneitä tuhaoita ja lesenejä eivät talonpojat ole halukkaita karkottamaan, vaan pyrkivät vangitsemaan tai teloittamaan heidät. Pidätystä tai teloitusta pelätessään sellaiset tuhaot ja lesenit pelastautuvat karkaamalla. Piirikunnista, joissa talonpoikaisliike on päässyt vauhtiin, lähes kaikki suuret tuhaot ja lesenit ovat karanneet, mikä merkitsee samaa kuin karkotus. Suurimmat tuhaot ja lesenit ovat karanneet Šanghaihin, suurehkot Hankouhun, pienemmät Tšangšaan ja vielä pienemmät piirikuntakeskuksiin. Parhaaseen turvaan ovat päässeet ne tuhaot ja lesenit, jotka ovat paenneet Šanghaihin. Niinpä Hankoussa pidätettiin ja palau-

tettiin kotiseudulle kolme Huašungin piirikunnasta karannutta leseniä. Tšangšaan paenneiden asema on vieläkin vaikeampi: heitä uhkaa alituinen vaara joutua omista piirikunnistaan kotoisin olevien, Tšangšassa opiskelevien ylioppilaiden käsiin. Tšangšassa ollessani näin, kun kaksi leseniä otettiin kiinni. Piirikuntakeskuksiin ovat piilottautuneet kaikkein pienimmät tuhaot ja lesenit. Heidät on varsin helppo löytää, sillä siellä on hyvin paljon talonpoikaiskorvia ja -silmä. Todisteena siitä, että talonpojat eivät siedä tuhaoiden ja lesenien oleskelua maaseudulla, ovat myös Hunanin maakunnan rahaasiain elinten valitukset niiden vaikeuksien johdosta, joita ne saavat kokea varojen hankkimisessa, kun talonpojat ovat karkottaneet pohatat kylistä.

Ampuminen. Tätä rangaistusta talonpojat soveltavat yhdessä muun väestön kanssa vain hyvin suuriin tuhaihinkin ja leseneihin. Niinpä talonpoikien ja toisten väestökerrosten painostuksesta viranomaiset ammuttivat Jang Tši-tsen (Ningsiangin piirikunta), Tšou Tšia-kanin (Jojangin piirikunta), Fu Taonanin ja Sun Po-tšun (Huašungin piirikunta). Siangtanin piirikunnassa piirikuntapäällikkö luovutti talonpoikien ja toisten väestökerrosten painostuksesta vankilassa istuneen Jen Šung-tsiun, ja talonpojat ampuivat hänet itse. Ningsiangin piirikunnassa talonpojat surmasivat itse Liu Tšaon. Peng Tšifan (Lilingin piirikunta), Tšou Tien-tšue ja Tšao Jun (Jijangin piirikunta) odottavat parhaillaan »tuhaiden ja lesenien asioita tutkivan erikoisoikeuden» tuomiota. Yhden sellaisen suuren lesenin tai tuhaon ampuminen nostattaa liikkeeseen koko piirikunnan ja edistää feodaalisen saastan hävittämistä. Jokaisessa piirikunnassa on muutamia sellaisia tuhaoita ja leseneitä, eräissä kymmeniäkin. Jokaisessa piirikunnassa on ammuttava vaikkapa muutamia kaikkein julmimmista ja rikollisimmista tuhaoista ja leseneistä. Vain se on tehokas keino taantumuksen kukistamiseen. Kun voima oli tuhaoiden ja le-

senien puolella, he tappoivat talonpoikia silmää räpäyttämättä. Sinkangtšenin kunnassa (Tšangšan piirikunta) mintuanien* päällikkö Ho Mai-tšuan komensi mintuan-joukkoja kymmenen vuoden ajan. Hänen kädestään sai surmansa tuhatkunta köyhää talonpoikaa, jotka tapettiin »rosvojen hävittämisen» tekosyyllä. Jintientšenin kunnassa minun kotipiirikunnassani Siangtanissa mintuanien päälliköt Tang Tšun-jen ja Lo Šu-lin tappoivat 14 vuoden aikana vuodesta 1913 lähtien yli 50 ihmistä ja sen lisäksi hautasivat neljä elävältä. Ensimmäisinä tapettiin kaksi täysin syytöntä kerjäläistä. Tang Tšun-jen sanoi: »Nyt avataan tili näille kahdelle rääsyniekalle». Sillä tavoin kaksi ihmistä pääsi hengestään. Ja kun tuhaot ja lesenit menneisyydessä ovat osoittaneet tuollaista julmuutta, kun he ovat harjoittaneet maalaiskylissä valkoista terroria, niin miten voidaan moittia talonpoikia siitä, että he nyt ovat ampuneet muutamia tuhaoita ja lesenejä ja harjoittavat hyvin pienessä mitassa terroria vastavallankumouksen kukistamiseksi?

3. Taloudellinen isku tilanherroja vastaan

Kielletään riisin poiskuljettaminen ja sen hintojen keinotekoinen korottaminen, kielletään ostamista riisiä yksiin käsiin ja piilottamista sitä keinottelutarkoituksessa. Tämä on Hunanin talonpoikien suuri saavutus viime kuukausina käydyssä taloudellisessa taistelussa. Viime vuoden lokakuusta alkaen maalaisköyhälistö ei ole antanut tilanherrojen ja varakkaiden talonpoikien viedä riisiä muualle, se on kieltänyt korottamasta riisin hintoja ja piilottamasta sitä keinottelutarkoituksessa.

* Mintuan — tilanherrojen varoilla ylläpidettyjä aseellisia joukkoja, joita tilanherrat käyttivät etujensa suojelemiseen ja talonpoikaisliikkeen tukahduttamiseen.

Tuloksena on, että maalaisköyhälistö on saavuttanut tarkoituksensa täydellisesti: riisin virtaaminen pois kylistä on täydellisesti loppunut, hinnat ovat huomattavasti alentuneet ja riisin piilottamisesta on tehty loppu.

Kielletään korottamasta maan vuokra- ja takausmaksuja ja tehdään agitaatiota niiden alentamisen puolesta. Viime vuoden heinä- ja elokuussa, jolloin talonpoikaisliitot olivat vielä heikkoja, ilmoittivat vanhojen säälimättömien riistomenetelmien mukaisesti toimivat tilanherrat toinen toisensa jälkeen vuokraviljelijöille, että he tulevat ehdottomasti korottamaan maan vuokra- ja takausmaksuja. Mutta lokakuusta alkaen, jolloin talonpoikaisliittojen vaikutus oli huomattavasti lisääntynyt ja talonpojat alkoivat yksimielisesti esiintyä vuokra- ja takausmaksujen korotusta vastaan, tilanherrat eivät ole enää uskaltaneet siitä hiiskahtaakaan. Marraskuun jälkeen, kun talonpojat olivat tulleet tilanherroja voimakkaammiksi, he menivät vieläkin pidemmälle ja aloittivat agitaation vuokra- ja takausmaksujen alentamisen puolesta. Talonpojat sanovat: »Mikä vahinko, etteivät talonpoikaisliitot viime syksynä vuokraa maksettaessa olleet vielä näin voimakkaita, muuten olisi vuokramaksu saatu jo silloin alennetuksi». Nyt he harjoittavat laajaa agitaatiota tämän vuoden syksyllä maksettavan vuokran alentamisen puolesta. Tilanherrat puolestaan koettavat saada tietoonsa, miten vuokramaksun alentaminen pannaan toimeen. Hengšanissa ja eräissä toisissa piirikunnissa pannaan nykyisin jo täytäntöön maan takausmaksujenkin alentaminen.

Kielletään ottamasta vuokraviljelijöiltä pois heidän vuokraamaansa maata. Vielä viime vuoden heinä- ja elokuussa tilanherrat ottivat usein maan pois vuokraviljelijöiltä siirtäen sen toisille. Lokakuun jälkeen ei kukaan enää uskalla niin menetellä. Nyt ei voi olla puhettakaan maan poisottamisesta

ja sen siirtämisestä toisille vuokraviljelijöille. Vaikeuksia ilmaantuu vain niissä tapauksissa, jolloin tilanherra kieltää vuokraviljelijältä maan käytön viljelläkseen sitä omin voimin. Eräillä seuduilla talonpojat kieltävät tilanherraa ottamasta maata pois vuokraviljelijältä siinäkin tapauksessa, että tilanherra haluaa itse sitä viljellä. Toisilla seuduilla talonpojat sallivat sen tapahtua, jos tilanomistaja todellakin itse viljelee maataan, mutta silloin vuokraviljelijöitä uhkaa työttömyys. Tässä kysymyksessä ei ole vielä löydetty yhtenäistä ratkaisua.

Lainauskoron alentaminen. Anhuan piirikunnassa on lainauskorkoa jo kaikkialla alennettu, ja niin tehdään toisissakin piirikunnissa. Mutta siellä, missä talonpoikaisliitot ovat hyvin voimakkaita, kieltäytyvät »omaisuuden sosialisoimista» pelkäävät tilanherrat yleensä antamasta talonpojille lainoja, ja kylissä ei lainanantoa juuri lainkaan tapahdu. Nykyisin ulotetaan lainauskoron alentaminen vain vanhoihin velkoihin. Ei tyydytä vain alentamaan korkoa, vaan luotonantajia jopa kielletään pakottamasta velallisia maksamaan velkaansa. Köyhä talonpoika sanoo: »Ei ole kiirettä, olet odottanut monta vuotta, odotat vielä tulevaan vuoteen saakka».

4. Tuhaon ja lesenin feodaaliherruuden kukistaminen — aluepiirien ja kuntien vanhojen vallanelinten lopettaminen

Vanhat vallanelimet aluepiirissä (»tu») ja kunnassa (»tuan») ¹⁴, varsinkin aluepiirissä — piirikunnan jälkeen lähinnä suurimmassa hallinnollisessa yksikössä — olivat miltei kokonaan tuhaoiden ja lesenien hallussa. Aluepiirien vallanelinten hallittavana oli väestöä 10 tuhannesta aina 50—60 tuhanteen. Aluepiireillä oli omat asevoimansa, mintuan, niillä oli oikeus määrätä itsenäisesti väestölle veroja, esimerkiksi maa-

maksua ¹⁵ yms., niillä oli oma oikeudenkäyttönsä — niinpä he voivat oman harkintansa mukaan pidättää talonpoikia, lähettää heitä vankiloihin, kuulustella ja rangaista. Näissä vallanelimissä istuvat lesenet olivat kirjaimellisesti pikkukeisareita maaseudulla. Talonpojat piittasivat vähemmän tasavallan presidentistä, tutsuneista ¹⁶ ja piirikuntapäälliköistä kuin näistä paikallisista valtiaista. Vain he olivat todellinen »esivalta». Kun sellainen »esivalta» vain yskäisikin, niin talonpojat tiesivät jo, että heidän on oltava varuillaan. Nyt sitävastoin on maaseudulla tapahtunut kansannousu tehnyt kaikkialla lopun tilanherrojen mahdista. Luonnollista on, että myös kaikki tuhaoiden ja lesenien hallussa olleet hallintoelimet ovat kukistuneet. Aluepiirien ja kuntien päälliköt ovat piiloutuneet eivätkä uskalla pistää nenäänsä ulos. Kun ihmiset kääntyvät tällaisten päälliköiden puoleen jossakin paikallisessa asiassa, kehoittavat nämä heitä menemään talonpoikaisliiton puheille selittäen: »Se asia ei kuulu minulle».

Kun näistä päälliköistä tulee puhe keskusteluissa, talonpojat sanovat suuttumuksen vallassa: »Ne lurjuksetko? Niiden laulu on laulettu».

Tuo sanonta — »niiden laulu on laulettu» — kuvaa täsmällisimmin vanhojen hallintoelinten asemaa niillä seuduilla, joiden kautta vallankumousalto on vyörynyt.

5. Tilanherrojen asevoimien hävittäminen ja talonpoikien asevoimien perustaminen

Tilanherrojen asevoimat ovat Hunanin maakunnan keski-osassa verraten vähälukuiset, länsi- ja eteläosassa niitä on enemmän. Kun lasketaan keskimäärin 600 kivääriä piirikun-

taa kohden, saadaan siitä 75 piirikunnassa 45.000. Todellisuudessa niitä voi kuitenkin olla enemmän. Hunanin maakunnan keski- ja eteläosassa, ts. kehittyneen talonpoikaisliikkeen seuduilla, kuten esimerkiksi Ningsiangin, Pingkiangin, Liujangin, Tšangšan, Lilingin, Siangtanin, Siangsiangin, Anhuan, Hengšanin ja Hengjangin piirikunnissa talonpoikaisto nousi niin valtavalla voimalla, että tilanherrat eivät mahtaneet sille mitään, ja näiden aseelliset joukot siirtyivät enimmäkseen talonpoikaisliittojen puolelle ja ryhtyivät puolustamaan niiden etuja. Vähäinen osa tilanherrojen joukoista pysyy puolueettomana, mutta on taipuvainen antautumaan talonpojille, esimerkiksi Paokingin piirikunnassa ym. Näiden joukkojen toinen pieni osa on talonpoikaisliittoihin nähden vihamielisellä kannalla (Itšangin, Linvun ja Kiahon piirikunnat), mutta saavat nykyisin tuntuvia iskuja talonpojilta ja tulevat luultavasti lähiaikana tuhotuiksi. Taantumuksellisilta tilanherroilta pois otetut asevoimat järjestetään uudelleen vakinaiseksi talonostoväeksi¹⁷, joka tulee olemaan maaseudun uusien itsehallintoelinten, talonpoikaiston valtaa toteuttavien kylähallintoelinten alaisena.

Tämän työn toinen ja uusi puoli on »sopjaotuin» — keihäin aseistettujen joukkojen — perustaminen talonpoikaisliittojen yhteyteen. »Sopjao»-keihäs on pitkä seiväs, jonka päähän on kiinnitetty kaksiteräinen veitsi. Yksistään Singsiangin piirikunnassa on 100.000 sellaista keihästä. Toisissa piirikunnissa Siangtanissa, Hengšanissa, Lilingissa ja Tšangšassa) niiden lukumäärä vaihtelee 30—40 tuhannen ja 70—80 tuhannen välillä piirikuntaa kohden. Kaikissa talonpoikaisliikkeeseen mukaan tulleissa piirikunnissa »sopjaotui»-joukkojen määrä kasvaa nopeasti. Keihäin aseistetut talonpoikaisjoukot muodostavat ei-vakinaisen talonostoväen. Nämä valtavan suuret keihäin aseistetut joukot ovat voimakkaampia kuin edellä mainitut vanhat aseelliset joukot, ja tämä uusi kasvava voima saa jo kaikki tuhaot ja lesenit vavistuksen valtaan. Hunanin maa-

kunnan vallankumouselinten on todenteolla ulotettava tämä asevoimien järjestömuoto kaikkien 75 piirikunnan yli 20-miljoonaiseen väestöön; jokaisella nuorukaisella ja jokaisella aikuisella talonpojalla pitää olla keihäs. Ei ole rajoitettava joukkojen vahvuutta senvuoksi, että se voi jotakin pelottaa. Täytyy olla liian suuri pelkuri joutuakseen kauhun valtaan sellaiset joukot nähdessään. Niitä pelkäävät vain tuhaot ja lesenit, vallankumouksellisilla ei niissä ole mitään pelkäämistä.

6. Herra piirikuntapäällikön ja hänen apuriensa vallan kukistuminen

Piirikunnan hallintokoneisto voidaan puhdistaa vain sillä ehdolla, että talonpojat nousevat itse. Sen osoitti jo Haifengin piirikunnan kokemus Kuantungin maakunnassa ja vielä selvemmin sen todistaa Hunanin nykyinen esimerkki. Piirikunnissa, joissa tuhaot ja lesenit ovat kaapanneet vallan, tulee jokaisesta piirikuntapäälliköstä miltei aina yleisten varojen kavaltaja ja lahjustenottaja; niissä piirikunnissa, joissa talonpojat ovat nousseet, toimitaan rehellisesti, olkoon päällikönä kuka tahansa. Muutamissa piirikunnissa, joissa kävin, piirikuntapäälliköt kysyvät aina neuvoa jokaisessa asiassa ennen kaikkea talonpoikaisliitoilta. Piirikunnissa, joissa talonpoikaisliike on erityisen voimakas, on talonpoikaisliiton nimellä suoranainen taikavoima. Jos liitto vaatii aamulla jonkun tuhaon tai lesenin vangittavaksi, ei piirikuntapäällikkö uskalla lykätä asiaa puoleenpäivään saakka. Jos liitto vaatii vangitsemista puoleenpäivän aikaan, ei päällikkö uskalla lykätä pidätystä iltaan.

Talonpoikien vallan voimaansaattamisen alkuvaiheessa piirikuntapäälliköt olivat yhteisymmärryksessä tuhaoiden ja lesenien kanssa ja esiintyivät yhdessä talonpoikia vastaan. Kun

talonpoikien valta tuli voimiltaan tasapainoon tilanherrojen voimien kanssa, piirikuntapäälliköt ottivat kaksinaisen asenteen: joitakin talonpoikaisliittojen päätöksiä he hyväksyivät, toisia hylkäsivät. Se mitä puhuin edellä talonpoikaisliiton nimen taikavoimasta kuuluu jo siihen aikaan, jolloin talonpoikien valta on täydellisesti kukistanut tilanherrojen vallan. Nykyisin on tilanne vallanelinten suhteen Siangsiangin, Siangtanin, Lilingin ja Hengšanin piirikunnissa seuraavanlainen:

1. Kaikki asiat ratkaistaan piirikuntapäällikön ja vallankumouksellisten joukkojärjestöjen edustajien yhteisissä neuvottelukokouksissa. Nämä neuvottelukokoukset, jotka piirikuntapäällikkö kutsuu kokoon, pidetään piirikuntahallinnossa. Eräissä piirikunnissa niitä nimitetään »yhteiskunnallisten ja hallintoelinten yhteisiksi neuvottelukokouksiksi», toisissa »neuvotteluiksi piirikunnan asioista». Sellaisissa neuvottelukokouksissa ovat läsnä paitsi piirikuntapäällikköä erilaisten yhteiskunnallisten järjestöjen edustajat: piirikunnan talonpoikaisliiton, piirikunnan ammattiliittoneuvoston, piirikunnan kauppiaiden liiton, piirikunnan naisten liiton, piirikunnan opettajien ja oppikoulujen toimihenkilöiden liiton, piirikunnan ylioppilaiden liiton ja kuomintangin piirikuntakomitean¹⁸. Näiden neuvottelukokousten kestäessä yhteiskunnallisten joukkojärjestöjen edustajat painostavat lausunnoillaan piirikuntapäällikköä ja tämä alistuu aina heidän tahtoonsa. Näin ollen on ilmeistä, että Hunanin maakunnassa voidaan piirikuntien vallanelimissä toteuttaa kollegio-tyyppinen kansanvaltainen hallintojärjestelmä. Nykyiset piirikuntien vallanelimet ovat sekä muodoltaan että olemukseltaan huomattavassa määrin kansanvaltaistuneet. Sellainen asiointila on saatettu voimaan parin kolmen viime kuukauden kuluessa, ts. sen jälkeen, kun kaikkialla maaseudulla noussut talonpoikaisto kukisti tuhaoiden ja lesenien vallan. Vasta kun piirikuntapäälliköt näkivät, että vanha tuki oli lyöty pois heidän jalkojensa alta ja että he eivät pysy virka-

paikoissaan elleivät löydä uutta tukea, he alkoivat esiintyä joukkojärjestöjen mieliksi, minkä tulosta edellä kuvatun tilanteen muodostuminen on.

2. Tuomarit joutuivat toimettomiksi. Oikeuslaitos Hunanin maakunnassa on järjestetty niin, että oikeudenkäyttöä hoitaa vielä piirikuntapäällikkö oman virkansa ohella, ja tuomari auttaa häntä oikeudenkäyntiasioissa. Piirikuntapäälliköt ja heidän apulaisensa olivat rikastuneet väärinkäytöksillä verojen ja maksujen kannossa, erilaisilla huijaustempuilla käytettäessä väestöä armeijan tarpeita palveleviin rasituksiin, samoin väärennyksillä ja kiristyksellä siviili- ja rikosjuttujen käsittelyn yhteydessä. Viimemainittu seikka oli heille pysyvin ja luotettavin rikastumislähde. Viime kuukausina ovat tuhaoiden ja lesenien kukistumisen mukana kadonneet myös oikeusasioissa ammattilaisina toimineet uskotut miehet. Ja kun kaikki talonpoikien asiat, niin suuret kuin pienetkin, käsitellään talonpoikaisliitoissa, ovat piirikuntahallinnon tuomarit jääneet kirjaimellisesti toimettomiksi. Siangsiangin piirikunnan tuomari sanoi minulle: »Kun talonpoikaisliittoja ei vielä ollut, saapui piirikuntapäällikön kansliaan keskimäärin 60 siviili- ja rikosasiaa päivässä, mutta liittojen ilmaannuttua saapui vain 4—5 asiaa». Piirikuntapäälliköiden ja heidän apulaistensa on mukauduttava siihen, että heidän kukkaronsa on tyhjä.

3. Kaikki valtiollisen poliisin miehet, järjestyspoliisit ja piirikuntahallintojen virkamiehet ovat piilottautuneet eivätkä uskalla enää kulkea kylissä kiristystä harjoittamassa. Ennen maalaiset pelkäsivät kaupunkilaisia, nyt kaupunkilaiset pelkäävät maalaisia. Näitä pelkää varsinkin piirikuntaviranomaisten syöttämä poliisien, urkkijain ja virkamiesten iljettävä joukkio. He eivät uskalla kulkea ympäri kyliä, ja jos niissä käyvätkin, niin eivät rohkene enää harjoittaa kiristystä: he vapisevat kauhusta nähdessään talonpoikien keihäät.

7. Sukuvaltan — esi-isien temppelin ja suvunpäämiesten vallan — kukistuminen; uskonnon vallan — henkien, kaupungin suojeluhengen ja paikallisten henkien vallan — kukistuminen; aviomiiehen vallan kukistuminen

Miehet ovat Kiinassa tavallisesti kolmen, kokonaisia hierarkisia järjestelmiä edustavan voiman hallitsemia. Nämä voimat ovat: 1) valtiollinen järjestelmä — yleisvaltakunnalliset, maakunnalliset, piirikunnalliset ja kunnalliset vallanelimet (valtiovalta); 2) sukujärjestelmä — pääsuvun esi-isien temppeli, sukuhaaran esi-isien temppeli, perheen päämies (sukuvalta); 3) uskonnollinen valta, jota edustavat: a) maanalaiset voimat — helvetin ylin valtiass, henget — kaupunkien suojelushenget ja paikalliset henget sekä b) taivaalliset voimat — jumalat ja pyhimykset, taivaan ylimmästä valtiaasta kaikkiin mahdollisiin henkiin saakka. Kaikki nämä yhdessä muodostavat tuonpuoleisten voimien järjestelmän (uskonnon valta). Nainen on kaiken tämän lisäksi vielä miehen vallassa (aviomiiehen valta). Nämä neljä vallan lajia — valtio-, suku-, uskonnon ja aviomiiehen valta — kuvastavat feodaalis-patriarkallista ideologiaa ja järjestystä ja ovat kauhistuttavia siteitä, jotka kahlitsevat Kiinan kansaa, varsinkin talonpoikaistoa.

Edellä on jo kuvailtu, miten talonpojat kukistavat maaseudulla tilanherrojen vallan. Tilanherrojen valta on se runko, joka pitää koossa kaikkia mainittuja voimia. Tilanherrojen vallan kukistuessa luhistuvat sekä sukuvalta että myös uskonnon ja aviomiiehen valta. Siellä missä talonpoikaisliittojen vaikutus on voimakas eivät suvun päämiehet ja esi-isien temppelin varojen hoitajat uskalla enää sortaa suvun nuorempia jäseniä eivätkä rosvota esi-isien temppelien varoja. Kaikkein häijyimmät heistä ovat jo kukistuneet yhdessä tuhaoiden ja lese-

nien kanssa. He eivät uskalla enää soveltaa aikaisemmin käytettyjä julmia ruumiillisia rangaistuksia eikä teloitusta — ihmisten pieksemistä, hukuttamista ja elävältä hautaamista. Hävitetty on myös vanha tapa, jonka mukaan naiset ja köyhät talonpojat eivät saaneet osallistua sukutemppelissä pidettyihin syöminkeihin. Paikuo-nimisellä paikkakunnalla Hengšanin piirikunnassa naiset saapuivat suurena joukkona temppeliin, kävivät kursailematta istumaan ja osallistuivat ateriaan, eikä kunnianarvoisille suvun vanhimmille jäänyt neuvoksi muuta kuin antaa naisten tehdä mitä tahtoivat. Toisella paikkakunnalla köyhät talonpojat ilmaisivat vastalauseensa samaa kieltoa vastaan tunkeutumalla suurena joukkona temppeliin ja paneamalla pystyyn sellaiset kemut, että tuhaot ja lesenit — kaikki arvonsa tuntevia herroja pitkissä viitoissa — pakenivat peloisaan.

Uskonnon valta järkkyy talonpoikaisliikkeen kehittyessä kaikkialla. Useilla paikkakunnilla talonpoikaisliitot valtaavat temppeleitä ja käyttävät niitä liittojen toimipaikkoina. Paikalliset talonpoikaisliitot vaativat kaikkialla temppelien omaisuuden ottamista talonpoikaiskoulujen perustamiseen ja talonpoikaisliittojen menojen peittämiseen, nimittäen näitä varoja »taikauskolta saaduiksi tuloiksi». Lilingin piirikunnassa on levinnyt melko laajalle liike taikauskoisten menojen kieltämisen ja jumalankuvien hävittämisen puolesta. Tämän piirikunnan pohjoisosissa talonpojat kieltävät kantamasta koteihin jumalankuvia ja keräämästä siinä yhteydessä lahjoituksia. Lukoun aluepiirissä Fupoling-nimisen kyläkunnan temppelissä, jossa ei ollut riittävästi tilaa kuomintangin aluepiirikomitean huoneistoksi, heitettiin kaikki jumalankuvat yhteen läjään temppelin nurkkaan, eikä se aiheuttanut talonpoikien taholta minkäänlaisia vastaväitteitä. Tämän jälkeen väheni huomattavasti niiden ihmisten määrä, joiden on tapana järjestää jumalanpalveluksia sukulaisten kuoleman johdosta (henkien kumartamista,

rukouksia, sielun saattoa). Aloitteentekijänä tässä asiassa oli talonpoikaisliiton puheenjohtaja Sun Hsiao-šan, jota paikalliset papit nyt katkerasti vihaavat. Kolmannessa pohjoisessa aluepiirissä Lunfenganin kyläkunnan talonpojat ja alkeiskoulun opettajat hakkasivat puiset jumalankuvat polttopuiksi. Eteläisessä aluepiirissä Tungfusin temppelissä ylioppilaat polttivat yhdessä talonpoikien kanssa yli kolmekymmentä puupatsasta. Tuholta säästyivät vain kaksi pientä »Kunnioitettavan Pao-kungin»* veistokuvaa — ne sieppasi vanha talonpoika. »Älkää tehkö pyhäinhäväistystä!» hän sanoi. Siellä missä talonpojat ovat saaneet yllöksen, ovat enää vain vanhat miehet ja naiset uskovaisia. Nuoriso ja keski-ikäiset miehet ovat lakanneet uskonnosta. Ja kun talonpoikaisliitot ovat kaikkialla nuorison ja aikuisten miesten käsissä, niin nämä suorittavatkin kaikkialla työtä uskonnon ja taikauskon vallan hävittämiseksi.

Aviomiehen valta on köyhälistöperheissä aina ollut vähäisempi, sillä sellaisissa perheissä pakottaa maalaisköyhälistön taloudellinen asema naiset osallistumaan työhön suuremmassa määrässä kuin varakkaiden luokkien naiset, ja siitä syystä he saavat useammin perheessään äänioikeuden — ratkaisevankin. Viime vuosina, maatalouden joutuessa yhä suuremmassa määrin rappiolle, on järkkynyt se perusta, jolle miehen määräysvalta naiseen nähden rakentuu. Viime aikoina ovat naiset nykyisen talonpoikaisliikkeen muodostuessa perustaneet monin paikoin talonpoikaisnaisten liittoja. Heillekin on koittanut aika, jolloin he voivat nostaa päätään, ja aviomiehen valta heikkenee päivä päivältä. Sanalla sanoen: talonpoikien vallan kasvu on horjuttanut kaikkea feodaalis-patriarkallista ajatustapaa ja järjestystä. Nyt suuntautuvat talonpoikien pääpönnistykset kuitenkin tilanherrojen valtiollisen vallan musertamiseen.

* Pao-kung — XI vuosisadalla elänyt tuomari, joka oli kuuluisa lahjomattomasta rehellisyydestään. Häntä kunnioitettiin oikeudenmukaisuuden jumalaisolentona.

Siellä missä tämä tehtävä on jo ratkaistu ovat talonpojat aloittaneet hyökkäyksen myös sukujärjestelmää vastaan, samoin uskontoa sekä miehen ja naisen välillä perheessä vallitsevia suhteita vastaan. Heidän hyökkäyksensä on kuitenkin vasta alkuvaiheessaan, sillä nämä kolme pahaa voidaan lopettaa vasta sitten, kun talonpojat ovat saaneet täydellisen voiton taloudellisessa taistelussa. Sen vuoksi meidän on nyt ohjattava talonpoikia päättävään poliittiseen taisteluun tilanherrojen vallan lopullisen kukistamisen puolesta. Tämän ohella on viipymättä aloitettava taloudellinen taistelu ratkaistaksemme perusteellisesti maakysymyksen ja muut maalaisköyhälistön taloudelliset ongelmat.

Sukujärjestelmä, uskonnolliset taikaluulot sekä miehen ja naisen välillä perheessä vallitsevat väärät suhteet katoavat itsestään valtiollisessa ja taloudellisessa taistelussa saadun voiton mukana. Mutta jos ryhdymme hävittämään tätä kaikkea liian rajusti ja karkeasti, mistään välittämättä, niin tuhaot ja lesenit eivät jätä käyttämättä tilaisuutta vahingoittaa talonpoikaisliikettä ja huutavat vastavallankumouksellista agitaatiota harjoittaessaan, että »talonpoikaisliitot eivät kunnioita esi-isiä», »talonpoikaisliitot pilkkaavat jumalia ja hävittävät uskonnon», »talonpoikaisliitot haluavat vaimojen yhteisyyttä». Selvänä esimerkkinä tästä ovat äskeiset tapaukset, jolloin tilanherrat käyttivät hyväkseen talonpoikia taistelussa jumalankuvien hävittämistä vastaan Siangsiangin piirikunnassa Hunanin maakunnassa ja Jangsinin piirikunnassa Hupen maakunnassa. Talonpojat ovat itse pystyttäneet nämä patsaat ja tulee aika, jolloin he itse myös ne omin käsin heittävät pois — ennenaikainen puuttuminen sivultapäin ei tässä ole paikallaan. Kommunistien on agitaatiossaan tässä kysymyksessä noudatettava linjaa: »Jännitä jouta, mutta nuolta älä päästä!»¹⁹ On päästävä siihen, että talonpojat itse heittävät pois jumalankuvat ja hävittävät miestensä mukana hau-

taan lähteneiden uskollisten leskien temppelit, samoin myös siveille ja nöyrille vaimoille pystytetyt kunniakaaret, mutta on väärin esiintyä tässä asiassa talonpoikien sijasta.

Minunkin on pitänyt esiintyä maaseudulla taikauskaisuutta vastaan. Olen sanonut:

»Horoskooppeihin uskoessaan ihmiset toivovat parempaa kohtaloa; geomantiaan* uskoessaan ihmiset toivovat onnea, jonka esi-isien haudat heille tuovat. Tänä vuonna ovat talonpojat muutamassa kuukaudessa kaataneet tuhaoiden, leskien sekä yhteisiä varoja varastelevien ja lahjuksia ottavien virkamiesten vallan. Onkohan niin, että kohtalo on muutamassa kuukaudessa äkkiä pettänyt kaikkia tuhaoita, leskeneitä ja lahjottavia virkamiehiä ja esi-isien haudat ovat äkkiä lakanneet tuottamasta heille onnea, jos kohtalo aikaisemmin suosi heitä ja haudat toivat onnea? Tuhaot ja leskenit puhuvat talonpoikaisliitostamme tähän tapaan: 'Kummallista! Maailma on nykyisin muuttunut komitea-ihmisten maailmaksi. Sylkeepä mihin tahansa, niin se osuu aina komitea-ihmiseen'. Ja todellakin, kaupungissa, maalla, ammattiliitoissa, talonpoikaisliitoissa, kuomintangissa, kommunistisessa puolueessa — kaikkialla on omien toimeenpanevien komiteoiden jäseniä. Maailmasta on tosiaankin tullut komitea-ihmisten maailma. Mutta johtuukohan tämäkin kohtalosta ja esi-isien haudoista? Kummallista! Kohtalo on alkanut yhtäkkiä suosia maaseudun köyhimyksiä ja esi-isien haudatkin ovat yllättäen alkaneet tuoda heille onnea. Mitä jumaliin tulee, niin voittehan te niitä kunniottaa, mutta voidaanko tuhaot ja leskenit kukistaa ilman talonpoikaisliittoja, vain urhoollisuuden jumalan ja laupeuden jumalattaren avulla? Ne ovat viheliäisiä jumalia ja viheliäisiä

* Geomantia — taikauskoinen käsityskanta paikan ja ilman-suuntien vaikutuksesta ihmisen kohtaloon. Geomantian saarnaajien apuun on Kiinassa turvaututtu valittaessa haudan, talon jne paikkaa.

jumalattaria. Te olette palvoneet niitä satoja vuosia, mutta ne eivät ole kukistaneet teidän tähtenne ainoatakaan tuhaota eivätkä ainoatakaan leseniä! Nyt te tahdotte saada vuokramaksun alenemaan; mutta haluaisin tietää, miten te aiotte sen toteuttaa — uskolla jumaliin vaiko uskolla talonpoikaisliittoihin?»

Nämä sanat saivat talonpojat nauramaan.

8. Poliittisen agitaation kehitys

Olisikohan voitu, vaikka olisi perustettu kymmenen tuhatta poliittista koulua, valistaa niin lyhyessä ajassa poliittisesti kaikkia miehiä ja naisia, nuoria ja vanhoja mitä syrjäisimmillä seuduilla kuin talonpoikaisliitot ovat nyt tehneet? Luulen, ettei olisi. Poliittiset tunnuslauseet: »Alas imperialismi!», »Alas militaristit!», »Alas varastelevat ja lahjuksia ottavat virkamiehet!», »Alas tuhaot ja lesenit!» lentävät totisesti ilman siipiä. Ne koskettavat lentäessään valtavan suuria ihmisjoukkoja, maalaisnuorisoa, aikuisia, vanhuksia, lapsia ja naisia, tunkeutuvat näiden tietoisuuteen ja sitten ilmestyvät heidän huulilleen. Jos näette ryhmän leikkiviä lapsia ja joku heistä hyökkää silmä kovana, jalkaansa polkien ja kättään heristäen vihaisena toisen kimppuun, saatte varmasti kuulla kimakan huudon: »Alas imperialismi!»

Lehmiä paimentavat lapset Siangtanin aluepiirissä ryhtyivät kerran leikkimään sotaa. Eräs heistä oli olevinaan Tang Šeng-tših, toinen Je Kai-hsin²⁰. Ja sitten toinen kärsi tappion ja toinen ryhtyi ajamaan häntä takaa. Takaa-ajajana oli Tang Šeng-tših ja takaa-ajettuna Je Kai-hsin. Laulua »Alas imperialistivallat!» laulavat, kuten tiedetään, melkein kaikki kaupunkilaislapset ja hyvin monet lapset maaseudullakin.

Maaseudulla on talonpoikia, jotka osaavat Sun Jat-senin testamentin ulkoa. Sopivissa ja sopimattomissa yhteyksissä he käyttävät jokapäiväisessä elämässä sellaisia testamentin sanontoja kuin »vapaus», »tasa-arvoisuus», »kolme kansan periaatetta», »epäyhdenvertaiset sopimukset». Kerran eräs mies, šenši näöltään, tuli polulla talonpoikaa vastaan, eikä mahtiaan näyttääkseen halunnut antaa tälle tietä. Talonpoika sanoi vihasesti: »Sinä tuhao, lesen! Oletko kuullut kolmesta kansan periaatteesta?» Tšangšan ympäristön vihannestarhurit saivat ennen aina kärsiä loukkauksia poliisin taholta viedessään vihanneksia kaupunkiin myytäväksi. Mutta nyt he ovat löytäneet suojakeinon, ja se on — kolme kansan periaatetta. Kun poliisit ryhtyvät pieksemään ja haukkumaan vihannestarhureita, nämä ottavat heti esiin suojakseen kolme kansan periaatetta — eikä poliiseilla ole vastaansanomista. Kun Siangtanin piirikunnassa erään aluepiirin talonpoikaisliitto joutui jostakin syystä riitaan kunnan talonpoikaisliiton kanssa, niin viimeksimainitun puheenjohtaja selitti: »Me vastustamme epäyhdenvertaisia sopimuksia, joita aluepiirin talonpoikaisliitto meille tyrkyttää».

Poliittisen agitaation leviäminen maalaiskylissä on yksinomaan kommunistisen puolueen ja talonpoikaisliittojen ansiota. Laajalle levinneet ja helposti tajuttavat yksinkertaiset kuvajulistet, piirrookset ja suulliset esitykset vaikuttavat talonpoikiin niin kasvattavasti kuin he opiskelisivat poliittisessa koulussa. Maaseudulla toimivien toverien antamien tietojen mukaan on laajaa poliittista agitaatiota harjoitettu kolmessa joukkokamppailussa — englantilaisvastaisissa mielenosoituksissa, Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän vietossa ja Pohjoisen sotaretken menestysten johdosta vietetyissä juhlissa. Näissä kamppailuissa on poliittinen agitaatio, jota on harjoitettu kaikkialla missä on talonpoikaisliittoja, saanut liikkeelle kokonaisia kyliä ja tuottanut suuria tuloksia. Vastaisuudessa

on kiinnitettävä huomiota jokaiseen aiheeseen, johon tarttumalla voidaan täyttää entistä konkreettisemmalla sisällöllä ne tunnuslauseet, joista edellä puhuin, tehdä ne vieläkin selvemmiksi ja tajuttavammiksi.

9. Talonpoikien säätämät kiellot

Heti kun kommunistisen puolueen johtamat talonpoikaisliitot olivat pystyttäneet maaseudulla oman valtansa, ryhtyivät talonpojat säätämään kieltoja ja rajoituksia kaikelle sille, mitä he eivät hyväksy. Mitä ankarimmin kielletään kortinpeluu ja muut uhkapelit, samoin oopiumin poltto.

Korttipeli. Paikkakunnilla, missä talonpoikaisliitot ovat päässeet hyvin voimakkaiksi, on korttipeli samoin kuin mahjong ja arpanappulapelit kokonaan kielletty. Siangsiangin piirikunnan 14. aluepiirissä poltti aluepiirin talonpoikaisliitto kaksi korillista mahjong-pelin laattoja.

Maalaiskylissä ei korttia enää pelata ja tämän kiellon rikkojia rangaistaan välittömästi ja armotta.

Muut uhkapelit. Entiset hurjat pelurit ovat nyt itse kieltämässä uhkapelejä. Siellä missä talonpoikaisliittojen valta on voimakas, on kaikenlaiset uhkapelit samoin kuin korttipelikin täydellisesti poistettu käytännöstä.

Oopiumin poltto. Se on kielletty mitä ankarimmin. Kun talonpoikaisliitot antoivat määräyksen oopiumipiippujen luovuttamisesta, ei kukaan uskaltanut olla tottelematta. Lilingin piirikunnassa pidätettiin muuan lesen, joka ei ollut luovuttanut piippuaan, ja rangaistukseksi häntä talutettiin pitkin kyliä.

Talonpoikien suorittama oopiuminpolttajien »aseistariisun-ta» ei jää päättävyydessään jälkeen siitä kamppailusta, jolla Pohjoisen sotaretken armeija suoritti Vu Pei-fun ja Sun Tšuan-fangin²¹ joukkojen aseistariisumisen. »Vansuit» (kuten

leseni pilkallaan nimittävät talonpoikia) »riisuivat aseista» vallankumousarmeijan upseerien perheissä monia kunnianarvoisia vanhuksia, parantumattomia oopiuminpolttajia, jotka eivät koko ikänään olleet erossa piipusta. »Vansuit» eivät kiellä ainoastaan viljelemästä unikkoa ja polttamasta oopiumia, he kieltävät myös sen kuljetuksen. Hunanin maakunnan Pao-kingin, Siangsiangin, Jusienin ja Lilingin piirikunnissa on pidätetty ja hävitetty tulella paljon Kueitšoun maakunnasta Kiangsin maakuntaan matkalla ollutta oopiumia. Tämä sotii hallituksen raha-asiain elinten etua vastaan. Asiassa päädyttiin siihen, että maakunnan talonpoikaisliitto katsoi välttämättömäksi Pohjoisen sotaretken armeijan elintarvikehuoltoa silmälläpitäen antaa alemmille talonpoikaisliitoille määräyksen »oopiuminkuljetusta koskevan kiellon täytäntöönpanon väliaikaisesta lykkäyksestä». Talonpojat olivat tähän kuitenkin hyvin tyytymättömiä.

Mainittujen kieltojen ja rajoitusten ohella on vielä paljon muita. Esitämme muutamia niistä.

»Huaku» — säädyllyisyyttä loukkaavat teatteri-esitykset. Ne on kielletty monin paikoin.

Kantotuolit. Monissa piirikunnissa on hyökkäilty kantotuoleja vastaan. Tämä koskee varsinkin Siangsiangin piirikuntaa. Talonpojat vihaavat syvästi kantotuoleja käyttäviä ihmisiä ja ovat aina valmiit pieksemään heitä, mutta talonpoikaisliitot kieltävät sen. Talonpoikaisliittojen työntekijät selittävät talonpojille: »Kantotuoleja vastaan hyökkäilemällä te vain autatte pohattoja säästämään rahojaan ja jätätte kantajat työttömiksi. Kehen te luotatte, ellette itseenne?» Talonpojat ovat ymmärtäneet tämän erittäin hyvin ja ovat keksineet toisen keinon pohattojen rankaisemiseksi — he ovat korottaneet huomattavasti tuolinkantajien palkkiota.

Viinan ja siirapin valmistus. Talonpojat ovat kaikkialla kieltäneet keittämästä riisistä viinaa ja siirappia. Tämä on aiheut-

tanut loputtomia valituksia viina- ja siirappitehtailijain taholta. Mutta Futienpun kyläkunnassa (Hengšanin piirikunnassa) ei ole kielletty valmistamasta viinaa, mutta sen hinta määrättiin niin alhaiseksi, että viinatehtaiden oli pakko lopettaa työnsä, kun eivät saaneet voittoa.

Sianhoito. Sikojen pääluku taloudessa on rajoitettu, sillä niiden ruokkimiseen käytetään viljaa.

Siipikarjanhoito. Siangsiangin piirikunnassa kiellettiin kasvattamasta kanoja ja ankoja, mutta se aiheutti vastaväitteitä naisten taholta. Jangtangissa (Hengšanin piirikunnassa) sallitaan pitää vain kolme kanaa taloutta kohden, Futienpussa viisi. Monilla paikkakunnilla on ankojen kasvattaminen kokonaan kielletty, sillä ne tuottavat vielä enemmän vahinkoa kuin kanat: ne eivät vain noki jyviä, vaan turmelevat riisin oraatin.

Pidot. Ylelliset pidot on kielletty kaikkialla. Šaošanissa (Siangtanin piirikunta) on päätetty, että vieraille saa tarjota ainoastaan kananlihasta, kalasta ja sianlihasta valmistettuja ruokia. On kielletty valmistamasta ruokia bamburuo'on oraista, merikaalista ja »etelän» makaroneista. Hengšanin piirikunnassa ei päivälliseen saa kuulua 8 ruokalajia enempää. Lilingin piirikunnan kolmannessa itäisessä aluepiirissä saa tarjota pöytään vain 5 ruokalajia, toisessa Pohjoisessa aluepiirissä 3 liharuoka- ja 2 kasvisruokalajia. Kolmannessa läntisessä aluepiirissä kielletään vieraspidot uudenvuoden juhlapäivinä. Siangsiangin piirikunnassa kielletään antamasta vieraille makaroonia munien kera, vaikka se ei olekaan liian ylellistä kestitystä. Kun Siangsiangin piirikunnan toisessa aluepiirissä järjestettiin eräissä häissä sellainen tarjoilu, tunkeutui joukko talonpoikia kiellon rikkojan taloon ja muutti kaikki ruokapöydän antimet sohjoksi. Kiamotšenissa (Siangsiangin piirikunta) kieltäydään erikoisherkuista ja uhrilahjoina esi-isille käytetään vain hedelmiä.

Työjuhdat. Puhvelihärkä tai lehmä on talonpojan aarre. Sananparresta »joka lehmän tappaa, muuttuu tulevassa elämässä itse lehmäksi» on tullut suorastaan uskonnollinen käsky, sillä työjuhtaa ei saa tappaa. Ennen talonpoikien valtaantuloa oli heidän turvauttava ainoastaan uskonnollisiin perusteluihin, kun eivät voineet estää työjuhtien teurastamista. Voimakkaiksi tultuaan talonpoikaisliitot ottivat valvontaansa työjuhdatkin ja kielsivät niiden teurastamisen kaupungeissa. Siangtanin kaupungissa, missä ennen oli 6 raavaanlihaa myyvää kauppa, on nyttemmin 5 suljettu ja jäljellä olevassa yhdessä kaupassa myydään vain lopetettaviksi määrättyjen heikkojen tai työhön kelpaamattomien puhvelihärkien ja lehmien lihaa. Koko Hengšanin piirikunnassa on työjuhtien teurastus ankarasti kielletty. Kun erään talonpojan lehmältä katkesi jalka, ei talonpoika uskaltanut lopettaa sitä ennenkuin sai talonpoikaisliitolta luvan. Kun Tšutšoun kaupungin kauppakamari seurauksia ajattelematta teurastutti lehmän, tuli kaupunkiin talonpoikia, jotka vaativat syyllisten rankaisemista. Kauppakamarin oli maksettava sakko, esitettävä anteeksipyyntö ja pantava toimeen paukkupommien * polttaminen.

Kiertolaisuus. Lilingin piirikunnassa on kielletty kuljeksi-masta talosta taloon kevättä tai paikallisia henkiä palvomassa, laulamasta kastanjettien säästyksellä ja almuja pyytämistä. Eri piirikunnissa on nämä kerjäämismuodot joko kielletty tai ne ovat kadonneet itsestään, kun niitä ei enää kukaan harasta. Aikaisemmin oli vielä ns. »kiristäjä-kerjäläisiä» eli »kulkureita», jotka tavallisesti tekivät kaikenlaisia ilkitöitä, mutta nyt heidänkin on ollut alistuttava talonpoikaisliittojen määräyksiin. Šaošanissa (Siangtanin piirikunta) on sateenjuman temppele, johon ikimuistoisista ajoista on kokoontunut

* Kiinassa on varhaisesta menneisyydestä saakka ollut tapana polttaa ruudilla täytettyjä paperihylsyjä monien kansanjuhlien ja uskonnollisten juhlamenojen kestäessä.

kulkureita, jotka eivät tunnusta minkäänlaista valtaa. Talonpoikaisliittojen ilmaannuttua ne ovat kaikki kadonneet. Samassa piirikunnassa Hutin kunnan talonpoikaisliitto pidätti kolme kulkuria ja pani heidät kantamaan savea ja polttamaan tiilejä.

Päätetty on myös kieltää ylellisyys uudenvuoden vieraskutsuissa.

Tämän ohella on eri paikkakunnilla saatettu voimaan hyvin monia pieniä kieltoja: niinpä Lilingin piirikunnassa on kielletty järjestämästä kulkueita ja suitsutuksia henkien kunniaksi, lahjoittamasta tuttaville kalliita ruokatavaroita ja makeisherkuja, polttamasta paperivaatteita esi-isien muistopäivinä ja liimaamasta uudenvuoden aattona oville pyhimyksenkuvia, jotka suojelevat taloa pahoilta hengiltä. Kušui-nimisellä paikkakunnalla Siangsiangin piirikunnassa on kielletty polttamasta vesipiippua. Saman piirikunnan toisessa aluepiirissä kielletään polttamasta paukkupommeja ja ampumasta raketteja: ensinmainitun kiellon rikkomisesta sakotetaan 1 juanilla 2 tsiaolla, jälkimmäisen 2 juanilla 4 tsiaolla. Seitsemännessä ja kahdeksännessäkymmenennessä aluepiirissä kielletään perinteelliset kalliit muistojuhlat, kahdennessatoista aluepiirissä antamasta hautajaislahjoja. Näitä kaikkia nimitetään talonpoikien kielloiksi; niitä on niin paljon, että niitä on mahdotonta luetella.

Näillä kielloilla on kaksi tärkeätä tarkoitusta: 1) taistelu vahingollisia sosiaalisia tottumuksia — korttipeliä ja muita uhkapelejä sekä oopiuminpolttoa — vastaan, jotka ovat syntyneet tilanherrojen iljettävän poliittisen herruuden vallitessa ja katoavat tilanherrojen vallan kukistuttua; 2) suoja kaupunkilaiskauppiaiden harjoittamalta riistolta.

Tällainen suoja toteutetaan esimerkiksi kieltämällä järjestämästä kemuja, ostamasta kalliita ruokatavaroita ja makeisherkuja jne. Teollisuustuotteiden kalleuden ja maataloustuotteiden halpuuden johdosta talonpojat elävät suuressa puut-

teessa ja kauppiaat riistävät heitä säälimättömästi. Talonpoikien on itsepuolustukseksi pakko asettaa itselleen rajoituksia kaikessa. Edellä mainittu riisin poisviennin kieltö johtuu siitä, että köyhillä talonpojilla ei ole riisiä tarpeeksi, heidän on ostettava sitä torilta ja senvuoksi he eivät salli elintarvikkeiden hintojen korottamista. Kaikki tämä aiheutuu talonpoikien köyhtymisestä sekä kaupungin ja maaseudun välisistä ristiriidoista eikä suinkaan merkitse, että talonpojat boikotoisivat teollisuustavaroita tai kieltäytyisivät tekemästä kauppaa kaupungin kanssa kannattaakseen teoriaa »Idän kulttuurin omintakeisuudesta»²². Taloudellisia etujaan suojellakseen on talonpoikien perustettava kulutusosuuskuntia tavaroiden yhteisostoa varten. Tarvitaan myös hallituksen apua talonpoikaisliitoille luotto-osuustoiminnan aikaansaamisessa. Silloin ei talonpoikien tietenkään tarvitse turvautua riisin vientikieltöön elintarvikkeiden hintojen rajoittamiseksi, eikä tarvitse taloudellisia etujaan puolustaakseen taistella joidenkin teollisuustavaroiden maaseudulle tunkeutumista vastaan.

10. Rosvoliikkeen lopettaminen

Luulen, että Jun ja Tangin, Ven-vangin ja Vu-vangin * ajoista alkaen aina mantšulaisen hallitsijasuvun keisareiden ja Kiinan tasavallan presidenttien aikoihin saakka ei Kiinassa ole ollut ainoatakaan vallanpitäjää, jolla olisi ollut niin mahdettava voima, jollaista talonpoikaisliitot nyt osoittavat rosvoliikkeen lopettamisessa. Siellä, missä talonpoikaisliitot ovat

* Ju ja Tang — Kiinan tarunomaisia hallitsijoita III ja II vuosituhannella ennen meidän ajanlaskumme alkua. Ven-vangia pidetään Kiinan historiakirjallisuudessa Tšoun ruhtinaskunnan valtiaana ja hänen poikaansa Vu-vangia Jin-valtion valloittajana ja Tšoun hallitsijasuvun ensimmäisenä keisarina (vv. 1122—285 e.m.a.a.).

voimakkaita, ei rosvoista ole jälkeäkään. Erinomainen asia on, että monilla paikkakunnilla ei ole edes pikkuvarkaita, jotka ovat näpistelleet vihanneksia kasvitärhoista. Siellä täällä esiintyy vielä pieniä varkaita, mutta rosvoliike on lopetettu kaikissa niissä piirikunnissa, joissa jouduin käymään, sielläkin missä rosvoja ennen oli hyvin paljon. Tämä johtuu seuraavista syistä:

1. Rosvoille ei ole jäänyt piilopaikkoja, sillä talonpoikaisliittojen jäseniä on kaikkialla. »Pitkät keihäät» ja »lyhyet nuijat» kerääntyvät sadoittain heti ensimmäisestä kutsusta.

2. Talonpoikaisliikkeen kehittyessä ovat riisin hinnat jyrkästi alentuneet: viime vuoden keväällä 1 tan riisiä (puhdistamatonta) maksoi 6 juania, mutta talvella vain 2 juania. Elintarviketilanne on suuresti helpottunut.

3. Salaseurojen jäsenet²³ ovat liittyneet talonpoikaisliittoihin ja osoittavat niissä avoimesti ja laillisella tavalla rohkeuttaan ja tuovat ilmi patoutuneen tyytymättömyytensä. »Vuorten, temppelien, pyhän savun ja vesien» salajärjestöt²⁴ ovat näin ollen käyneet tarpeettomiksi. Talonpojat ovat jo saaneet tarpeeksi purkaa suuttumustaan heitä sortaneisiin tuhahoihin ja leseneihin, määräten heille raskaita veroja ja sakkoja sekä teurastamalla heidän sikojaan ja lampaitaan.

4. Armeijaan miehiä värvätessä ovat monet »hurjapäät» menneet sotaväkeen.

Tämän kaiken johdosta on rosvoliike kokonaan kadonnut talonpoikaisliikkeen esiintyessä. Jopa šensit ja pohatkin hyväksyvät tämän puolen talonpoikaisliittojen toiminnasta. He sanovat: »Talonpoikaisliitot? On niistä totta puhuen jotain hyötyäkin».

Kieltämällä uhkapelit ja oopiuminpolton sekä lopettamalla rosvoliikkeen ovat talonpoikaisliitot valloittaneet yleisen myötätunnon.

11. Raskaiden verojen ja maksujen peruuttaminen

Niin kauan kuin maata ei ole vielä yhdistetty, kun imperialismin ja militaristien voimia ei ole kukistettu, on mahdotonta vapauttaa talonpoikia valtionverojen raskaasta taakasta, ts. vallankumousarmeijan sotilasmenojen rasituksesta. Mutta talonpoikaisliikkeen noustessa ja tuhaoiden ja lesenien vallan kukistuessa on peruutettu tai ainakin alennettu sellaiset raskaat maksut kuin esimerkiksi maamaksu, jolla talonpoikia verotettiin kylähallinnon ollessa tuhaoilla ja leseneillä. Tämäkin on katsottava erääksi talonpoikaisliittojen ansioista.

12. Kulttuuriliike

Kulttuuri on Kiinassa ammoisista ajoista saakka ollut tilanherrojen omistuksessa, talonpojat eivät ole päässeet siitä osallisiksi. Mutta koko tuo tilanherrojen kulttuuri on saanut kiitää olemassaolostaan talonpoikia, sillä kaikki se, mistä se on muodostunut, on luotu talonpoikien verellä ja hiellä. 90 prosenttia Kiinan väestöstä ei ole päässyt kulttuurista osalliseksi, ei ole saanut minkäänlaista oppia. Valtaosa tästä väestä kuuluu talonpoikaistoon.

Tilanherrojen vallan kukistuttua maaseudulla alkoi talonpoikien kulttuuriliike. Katsokaa, millä innostuksella talonpojat, jotka olivat aina vihanneet kouluja, perustavat nyt iltakouluja. Aikaisemmin eivät talonpojat voineet sietää »merentakaisia kouluja». Kun opiskeluaikanani kävin kotiseudullani huomasin talonpoikien vastustavan »merentakaisia kouluja», mutta vedin silloin samaa nuottia kaikkien »merentakaisten» opiskelijain ja »merentakaisten» opettajien kanssa ja puolustelin noita kouluja. Minusta näytti, että talonpojat olivat hiukan vää-

rässä. Vasta vuonna 1925, jolloin vietin maalla puolisen vuotta ja olin jo marxilaisen maailmankatsomuksen omaksunut kommunisti, ymmärsin, että olin erehtynyt ja että talonpojat olivat oikeassa. Maaseudun alkeiskouluissa käytettävät oppikirjat olivat kokonaan kaupunkilaisaiheisia eivätkä vastanneet maaseudun tarpeita. Alkeiskoulujen opettajat suhtautuivat talonpoikiin hyvin huonosti: he eivät auttaneet talonpoikia, vaan nostattivat käyttäytymisellään talonpojat itseään vastaan. Tämänvuoksi talonpojat pitivät vanhanmallisia yksityiskouluja (näitä kouluja he nimittivät »kiinalaisiksi») parempina kuin virallisia kouluja (joita he nimittivät »merentakaisiksi»), ja yksityisopettajia parempina kuin virallisten alkeiskoulujen opettajia.

Nyt talonpojat perustavat kaikkialla iltakoulujaan, nimitäten niitä talonpoikaiskouluiksi. Toisilla paikkakunnilla sellaisia kouluja on jo avattu, toisilla valmistellaan niiden avaamista. Jokaista kuntaa kohden tulee keskimäärin yksi koulu. Talonpojat perustavat niitä suuren innostuksen vallassa, ja vain sellaisia kouluja he pitävät todella ominaan. Iltakoulujen ylläpitoon tarvittavat varat otetaan »taikauskolta saaduista tuloista», esi-isien temppelien varoista sekä yhteismaiden ja yhteisomaisuuden tuottamista tuloista. Piirikuntien valistusosastot aikoivat käyttää nämä varat virallisiin, ts. »merentakaisiin» kouluihin, jotka eivät vastaa talonpoikien tarpeita; talonpojat sitävastoin halusivat käyttää ne talonpoikaiskouluhin. Käytyjen kiistojen jälkeen varat on jaettu osapuolten kesken, ja eräillä paikkakunnilla ne on annettu kokonaisuudessaan talonpojille. Talonpoikien sivistystaso on talonpoikaisliikkeen kehittyessä nopeasti kohonnut. Aika, jolloin maakunnassa syntyy kymmeniä tuhansia kyläkouluja, ei ole kaukana. Se ei ole enää intellektuellien ja »kansanvalistajien» lavertelua »yleisestä oppivelvollisuudesta», joka oli jäänyt tyhjäksi sananhelinäksi, niin paljon kun siitä ääntä pidettiin.

13. Osuustoiminta

Talonpojilla on todellinen polttava tarve osuuskuntien, varsinkin kulutus-, myynti- ja luotto-osuuskuntien perustamiseen. Tavaroita ostaessaan talonpoika joutuu kauppiaan riistettäväksi ja taloutensa tuotteita myydessään hän on saman kauppiaan puristuksessa; ottaessaan lainaa riisin tai rahan muodossa hän joutuu koronkiskurin säälimättömän riiston kohteeksi. Talonpojan elinedut vaativat näin ollen osto-, myynti- ja luotto-ongelman ratkaisua. Viime talvena, jolloin kauppayhteydet Jangtse-joella käytyjen taisteluiden johdosta olivat katkenneet ja suolan hinta Hunanin maakunnassa nousi, talonpojat perustivat monia osuuskuntia tyydyttääkseen suolantarpeensa.

Sen johdosta, että tilanherrat kieltäytyvät antamasta talonpojille lainoja, yritetään monilla paikkakunnilla perustaa lainakassoja. Päävaikeus on nyt siitä, ettei ole yksityiskohtaisia mallisääntöjä tällaisille järjestöille. Ne järjestöt, joita eri paikkakunnilla talonpoikien aloitteesta perustetaan, eivät useinkaan vastaa osuustoiminnan periaatteita, minkävuoksi talonpoikaisliikkeen työntekijät vaativat jatkuvasti sääntöjä. Asian vaatimalla tavalla johdettuna voi osuustoiminta kehittyä kaikkialla talonpoikaisliittojen kasvun mukaan.

14. Teiden ja patojen korjaus

Tämäkin työ on talonpoikaisliittojen ansiota. Ennen talonpoikaisliittojen perustamista olivat tiet maaseutupaikkakunnilla aivan rappiutilassa. Teiden korjaus oli varojen puuttuessa mahdotonta, pohatat eivät antaneet rahaa, tiet vaurioituivat. Jos jonkinlaista korjaustyötä siellä täällä tehtiinkin, niin se tapahtui hyväntekeväisyyden muodossa: ihmisiltä, jotka halusivat tehdä »haudantakaisessa maailmassa palkittavan hyvän

työn», anottiin ropoja, ja näillä rovoilla sitten raivattiin kapeita ja huonoja teitä. Talonpoikaisliittojen muodostuttua annettiin määräys, joka velvoitti jokaisen tilanherran korjauttamaan tiluksiinsa liittyvän tieosuuden, ja paikallisista tarpeista riippuen säädettiin kussakin tapauksessa tien leveys, — kolme tsitä, viisi tsitä, seitsemän tsitä tahi yksi tšang. Kun määräys on annettu, kuka uskaltaa olla sitä noudattamatta? Pian ilmestyi paljon mukavia teitä. Se ei ole enää hyväntekeväisyyttä, vaan pakkoa, mutta tällä pienellä pakkokeinolla päästiin aika hyviin tuloksiin.

Samoin meneteltiin patojen suhteen. Epäinhimillinen tilanherra oli ajatellut vain, miten saisi puserretuksi vuokraviljelijästä mahdollisimman paljon irti eikä halunnut uhrata pientä summaa padon korjaukseen, saattaen siten lammikot kuivumaan ja syösten vuokraviljelijät nälkäkuoleman partaalle. Hänelle oli tärkeätä vain vuokramaksun saanti. Mutta siten ilmestyivät talonpoikaisliitot, jotka siekailematta alkoivat antaa tilanherroille käskyjä patojen korjauttamisesta. Jos tilanherra kieltäytyy, talonpoikaisliitto ilmoittaa hänelle tyynesti: »Hyvä on! Kun ette halua itse korjauttaa, tuokaa sitten riisiä, yksi tou yhden miehen jokaista työpäivää kohden!» Mutta se on tilanherralle epäedullista, ja hän kiiruhtaa itse korjauttamaan padon. Tällä tavoin on monet rappiolle joutuneet padot saatettu käyttökelpoisiksi.

Tällaisia ovat ne 14 saavutusta, joihin talonpojat ovat talonpoikaisliittojen johdolla päässeet. Ajattelepa itse, hyvä lukija, onko niissä ainoassakaan mitään pahaa, niiden hengen ja vallankumouksellisen merkityksen kannalta katsoen? Luulen, että vain tuhaot ja lesenit suhtautuvat niihin kielteisesti! Varsin kummalliselta kuulostaa Nantšangista saatu tieto²⁵, jonka mukaan herrat Tšiang Kai-šek ja Tšang Tšing-tšiang²⁶ suhtautuvat Hunanin maakunnan talonpoikien toimenpiteisiin

paheksuvasti, ja Hunanin maakunnan oikeistolaisien johtaja Liu Jo-tši²⁷ ja hänen kumppaninsa ovat edellä mainittujen herrojen kanssa samaa mieltä, julistaen: »Tuohan on selvää bolševisoitua!» Minun mielestäni on asia näin: voitaisiinkohan puhua kansallisesta vallankumouksesta, ellei tuota vähimmäismäärää bolševisoitua olisi? Eikö jokapäiväinen »kansanjoukkojen heräämiseen» kehoittava sananhelinä ja näiden joukkojen todellisen nousun aiheuttama kauhu muistuta tunnettua kertomusta Je-kungin mieltymyksestä lohikäärmeihin?²⁸

Huomautuksia

¹ Hunanin maakunta oli siihen aikaan talonpoikaissiirren pääpesäke Kiinassa.

² Tšao Heng-ti oli Feijangin militaristikoplan asiamies ja hallitsi Hunanin maakuntaa. Vuonna 1926 hänen valtansa kukistui Pohjoisen sotaretken yhteydessä.

³ Sinhain vallankumous, ts. vuoden 1911 vallankumous, johti Tsingin (mantšulaisen) itsevaltaisen hallitsijasuvun kukistumiseen. Lokakuun 10 p:nä 1911 porvarillisten ja pikkuporvarillisten vallankumouksellisten järjestöjen vaikutuksen alaisena ollut Uuden armeijan osa kapinoi Vutšangissa. Kapina levisi maakunnasta toiseen. Tammikuun 1 p:nä 1912 Nankingissa perustettiin Kiinan tasavallan väliaikainen hallitus; Sun Jat-sen valittiin Kiinan tasavallan väliaikaiseksi presidentiksi. Tämä vallankumous voitti siksi, että porvaristo oli liitossa talonpoikaiston, työläisten ja kaupunkien pikkuporvariston kanssa. Mutta liittoutuma ei antanut talonpojille mitään todellisia tuloksia ja myöntyi imperialismin ja feodaalisten voimien painostukseen. Valta siirtyi peijangilaiselle militaristille Juan ši-kaille ja vallankumous kärsi tappion.

⁴ Sananparsit »Oikaista, vääristää...» merkitsee, että ihmiset virheitään korjatessaan menevät liian pitkälle. Aikaisemmin tätä sananpartta käytettiin siinä mielessä, että vanhojen tottumusten puitteissa tapahtuva toiminta oli »oikeata», vanhojen kaavojen murtaminen »vääristämistä», »liiaksi taivuttamista». Mao Tse-tung tuomitsee tässä tuollaiset reformistiset ja opportunistiset teoriat. »Jotta voisi oikaista, on vääristettävä; jos et vääristä et oikaista» merkitsee tässä yhteydessä: jotta voitaisiin tehdä loppu vanhasta feodaalisesta järjestelmästä, on sovellettava joukkojen kumouksellisen toiminnan menetelmää, eikä reformistisia paikkailumenetelmiä.

⁵ Talvella 1926 ja keväällä 1927, jolloin Pohjoisen sotaretken

armeija pääsi Jangtse-joelle, ei Tšiing Kai-šekin vastavallankumouksellisuus ollut vielä riittävästi paljastunut. Talonpojat pitivät häntä vallankumouksellisena. Tilanherrat ja varakkaat talonpojat olivat häneen tyytymättömiä ja levittivät huhua, että Pohjoisen sotaretken armeija kärsii tappioita ja Tšiing Kai-šek on haavoittunut jalkaan.

Tšiing Kai-šekin vastavallankumouksellisuus paljastui täydellisesti vasta senjälkeen, kun hän huhtikuun 27 pnä 1927 pani toimeen vallankaappauksen Šanghaissa, alkoi vainota työläisiä, tukahduttaa talonpoikaisliikettä ja vainota kommunistista puoluetta. Tästä hetkestä alkaen tilanherrat ja varakkaat talonpojat alkoivat tukea Tšiing Kai-šekia.

⁶ Kuantungin maakunta oli vallankumouksen ensimmäinen tukialue ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella.

⁷ Vu Pei-fu — Peijangin militaristikoplan tunnettu edustaja. Sa-
moin kuin Tsao Kun, joka v. 1923 lahjontaa käyttäen pääsi presidentiksi, Vu Pei-fu kuului tšililäiseen militaristikoplaan. Hän nosti Tsao Kumia tämän koplan johtajaksi. Aikalaiset antoivat heille yhteisen nimen »Tsao Vu». Tuotettuaan v. 1920 tappion Anhuein militaristikoplaan kuuluneelle Tuan Tši-šuille Vu Pei-fu pääsi johtoasemaan Peijangin militaristien hallituksessa, toimien englantilais-amerikkalaisen imperialismin asiamiehenä. Helmikuun 7 pnä 1923 hän pani toimeen verilöylyn Pekingin—Hankoun rautatien lakossa olleiden työläisten keskuudessa. Vuonna 1924 hän kärsi tappion Tšilin—Mukdenin sisällissodassa Tšang Tso-liniä vastaan ja menetti valtansa Pekingissä. Vuonna 1926 hän astui japanilaisten ja englantilaisten imperialistien painostuksesta jälleen näyttämölle liit-
toutuen Tšang Tso-linin kanssa. Vu Pei-fu oli ensimmäinen vihollinen, jonka Pohjoisen sotaretken armeija löi lähdettyään liikkeelle Kuantungin maakunnasta v. 1926.

⁸ Kolme kansan periaatetta — pääperiaatteet Sun Jat-senin Kiinan porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle esittämässä ohjelmassa: kansallismielisyys, kansanvalta ja kansan menestys. Vuonna 1924 laatimassaan »Kuomintangin ensimmäisen yleiskiinalaisen edustajakokouksen manifestissa» Sun Jat-sen antoi näille periaatteille uuden tulkinnan selittäen, että kansallismielisyys merkitsee taistelua imperialismia vastaan. Samalla hän katsoi välttämättömäksi tukea aktiivisesti työläisten ja talonpoikien liikettä. Näin ollen kolme vanhaa kansan periaatetta muuttui kolmeksi uudeksi kansan periaatteeksi, jotka ilmaisevat kolmea poliittista peruslinjaa — liittoa Venäjän kanssa, liittoa kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukemista. Näistä periaatteista tuli Kiinan kommunistisen puolueen ja kuomintangin yhteistyön perusta ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella.

⁹ Varakkaita talonpoikia ei olisi pitänyt päästää talonpoikaisliittoihin. Vuonna 1927 talonpoikaisjoukot eivät tätä vielä tietäneet.

¹⁰ »Kurjalistoon» kuluvat maalaisproletaarit ja raiteiltaan suis-
tuneet maaseudun ainekset.

¹¹ Tässä tarkoitetaan maaseudun puoliproletaareja.

¹² Kysymys on senaikaisista kuomintangin piirikomiteoista.

¹³ Juan Tsu-ming — kueitšoulainen militaristi, joka silloin isännöi Hunanin maakunnan länsiosassa.

¹⁴ »Tu» ja »tuan» Huanin maakunnassa merkitsevät vastaavasti aluepiiriä ja kuntaa.

¹⁵ Tilanherrojen käsissä olleet vallanelimet eivät tyytyneet vain säädetyn maanvuokran ottamiseen, vaan määräsivät vielä lisämaksun.

¹⁶ »Tutsuneiksi» nimitettiin sotilaspäälliköitä, joita hallitseva Peijangin militaristien kopla asetti jokaiseen maakuntaan. He olivat tosiasiallisia diktaattoreita maakunnassa.

¹⁷ Talonostoväen vakinaiset joukkueet olivat eräs sen ajan aseellisten järjestöjen muoto maaseudulla. Nimi »talonostoväki» johtuu siitä, että meikkin jokaisen talon oli osallistuttava nostoväkeen. Vallankumouksen tappion jälkeen v. 1927 talonostoväki joutui monin paikoin tilanherrojen käsiin ja muuttui vastavallankumoukselliseksi aseelliseksi järjestöksi.

¹⁸ Kuomintangin piirikomiteat toimivat silloin monin paikoin kuomintangin Vuhanin toimeenpanevan keskuskomitean johdolla. Monet niistä noudattivat Sun-Jat-senin kolmea poliittista linjaa ja olivat kommunistien, kuomintangin vasemmiston ja muiden vallankumouksellisten aineiden vallankumouksellisen liittoutuman elimiä.

¹⁹ Näin on sanonut Meng Tse (kiinalainen filosofi IV vuosisadalta e.m.a.a.) Se tarkoittaa, että kokenut jousimies jännittää vain joutua toisia opettaessaan, mutta ei päästä nuolta lentoon, vaikka onkin niin tekevinään. Tekijä tahtoo sanoa, että kommunistien on ensin herätettävä talonpoikien tietoisuus ja odotettava, kunnes talonpojat itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan hylkäävät taikauskon ja muut vahingolliset tottumukset ja ennakkoluulot, mutta ei pyrittävä siihen käskyillä ja ohjeilla.

²⁰ Tang Seng-tši — kenraali, joka Pohjoisen sotaretken aikana taisteli vallankumouksellisten puolella; Je Kai-hsin — Peijangin militaristikoplaan kuuluva kenraali, joka taisteli vallankumousta vastaan.

²¹ Sun Tšuan-fang — militaristi, joka siihen aikaan hallitsi viittä kaakkois-Kiinan maakuntaa, Sanghain työläisten kapinan kukistanut pyöveli. Pohjoisen sotaretken armeija löi hänen päävoimansa hajalle talvella 1926 Nantšangin — Kiukiangin seudulla (Kiangsin maakunta).

²² »Idän kulttuurin omintakeisuuden» teoria — taantumuksellinen oppi, jonka kannattajat pitävät kiinni Idän takapajuudesta maataloustuotannon ja feodaalisen kulttuurin säilyttämisestä ja vastustavat uudenaikaisen tieteen saavutusten soveltamista.

²³ Kts. huomautusta 15 kirjoitukseen »Kiinalaisen yhteiskunnan luokista».

²⁴ »San» (vuori), »tang» (temppele), »siang» (pyhä savu) ja »šui» (vesi) — sanoja, jotka esiintyvät eräiden vanhoihin salaseuroihin kuuluneiden lahkokuntien nimissä.

²⁵ Nantsangin kaupungin valtasi Pohjoisen sotaretken armeija marraskuussa 1926. Tšiang Kai-šek sijoitti sinne päämajansa. Kootuaan oikeisto-kuomintangilaisia ja eräitä Peijangin koplakuntaan kuuluneita militaristeja hän sopi imperialistien kanssa ja valmisteli vastavallankumouksellista salaliittoa noustakseen vallankumouksellista Vuhania vastaan. Huhtikuun 27 pnä hän pani Šanghaiissa toimeen vastavallankumouksellisen kaappauksen ja petti vallankumouksen.

²⁶ Tšang Tšing-tšiang — eräs oikeisto-kuomintangilaisten johtomiehistä ja Tšiang Kai-šekin pääneuvonantaja.

²⁷ Liu Jo-tši — »Tsoše«-seuran, silloin Hunanin maakunnassa toimineen tärkeimmän kommunisminvastaisen järjestön johtomies.

²⁸ Liu Hsiangin teoksessa »Hsin Hsu«, joka on kirjoitettu Hanin hallitsijasuvun aikana, on kertomus lohikäärmeihin mieltyneestä Je-Kungista:

»Je-kung piti lohikäärmeistä: hänen aseensa, työkalunsa ja talonsa koristeleikkaukset — kaikki oli tehty lohikäärmeiden näköisiksi. Oikea lohikäärme sai tietää tämän, laskeutui alas taivaasta ja katseili akkunan läpi Je-Kungia, pistäen häntänsä ovesta sisään. Lohikäärmeen nähdessään Je-Kung heitti kaiken ja lähti karkuun kauhusta suunniltaan, maailma musteni hänen silmissään. Osoittautui että Je-Kung ei ollutkaan mielistynyt lohikäärmeihin, vaan kaikkeen sellaiseen, mikä muistutti lohikäärmeitä».

Mao Tse-tung vertaa tässä Je-Kungia tšiangkaišekiläisiin, jotka jaarittelivat vallankumouksesta, mutta todellisuudessa pelkäsivät vallankumousta, vastustivat sitä.